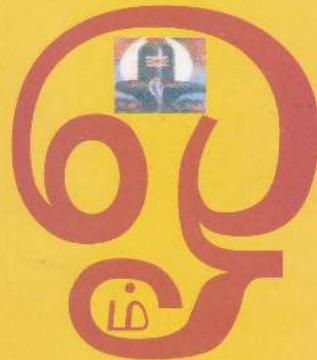

ஓ
சிவமயம்

தநுமுறைப் பெநுமை

ஆசிரியர்
யாழ்ப்பாணம்-கந்தமடம்
ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாதபண்டிதர் அவர்கள்

வெளியீடு:

சைவ சித்தாந்த மன்றம், கன்டா
2015

"KALAA POOSHAM"
K. S. SIVAGNANARAJAH
RETired VICE PRINCIPAL
ADIVAPATHAM ROAD
KOKUVIL WEST

"KALAA TOOBHAWA"
K.G.SILAGINDANAH
KETTUSI AVIC PUNNODAP
ADIVACHANTAM ROAD
KONKANIL WEST

சிவமயம்

திருமுறைப் பெருமை

ஆசிரியர்:

யாழ்ப்பாணம் - கந்தமடம்

ஸ்ரீலட்சு சுவாமிநாத பண்டிதர்

அவர்கள்

வெளியீடு

சௌவசீத்தாந்த மன்றம், கன்டா

2015

99 ஆவது அகவை நிறைவேப்பற்று 100 ஆவது அகவையடையும் மூர்த் தத்துவ கலாந்தி, பண்டிதமனி, சிவத்தமிழ் வீத்தகர் சிவத்திரு. க. வைத்தீசுவரக்குருக்கள் அவர்கள்
நினைவு வெளியீடு

நால் : திருமுறைப் பெருமை

நாலாசீரியர்: யாழ்ப்பாணம் - கந்தமடம்

ஸ்ரீலூரீ சுவாமிநாத பண்டிதர்
அவர்கள்

முதற் பதிப்பு: பிரபவ வருடம் (1987)

ஆடிப் பூத் திருநாள்

பதிப்பாசீரியர்: கலாந்தி, பண்டிதமனி

சிவத்திரு. க. வைத்தீசுவரக்குருக்கள்

அச்சுப்பதிவு : கு. வி. அச்சகம், யாழ்ப்பாணம்

வெளியீடு : காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம்

கிரண்டாம் பதிப்பு: சைவசித்தாந்த மன்றம், கன்டா

மன்மத வருடம் புரட்டாதி மாதம்

செப்ரெம்பர் 22, 2015

பதிப்பாசீரியர்: சிவநெறிச்செல்வர் தி. விசவலிங்கம்
தலைவர், கன்டா சைவசித்தாந்த மன்றம்
நிர்வாக ஆசிரியர், அன்புநறி

அச்சிட்டோர் : தேவி Printers, Jaffna

வெளியீடு : சைவசித்தாந்த மன்றம், கன்டா

1008-50 Elm Drive East

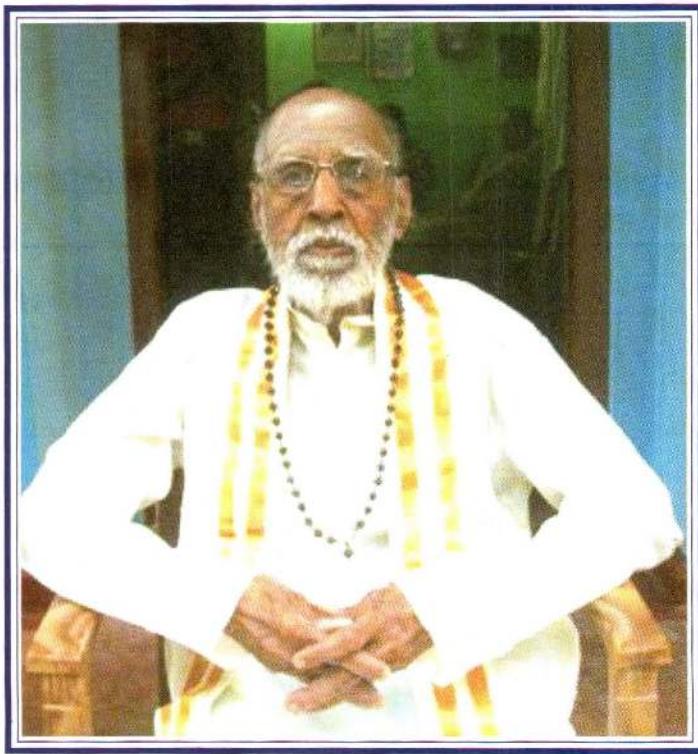
Mississauga, Ontario

L5A 3X2 , Canada

Tel. : 905-566-4822

அன்பள்பு: ரூபா 200/=

—
சிவமயம்

99 ஆவது அகவை நிறைவேபற்று 100 ஆவது
அகவையடையும்
ஓமர் தத்துவ கலாந்தி, பன்னிதமணி, சீவத்துமிழ் வீத்தகர்
சிவத்திரு. க. வைத்தீசுவரக்குருக்கள்
அவர்கள்
(22. 09. 1916) - (25. 04. 2015)

பதிப்புரை (கிரண்டாம் பதிப்பு)

திருமுறைப் பெருமை என்னும் இந்நால் யாழ்ப்பாணம்—கந்தமடம் ஸ்ரீஸ்ரீ சுவாமிநாதபண்டிதர் அவர்களால் எழுதப் பெற்றது. அவர் சைவத்தையும் தமிழையும் வளர்க்க அரும் பெரும் பணிகள் ஆற்றிய சான்றோராவார். அவர் பற்றிய வாழ்க்கைக் குறிப்பினை பல்கலைப் புலவர் க. சி. குலரத்தினம் அவர்கள் எழுதியுள்ளார். அக் கட்டுரை இந்நாலில் இனைக்கப் பெற்றுள்ளது. இந்நாலை 1987 இல் காரைநகர்த் தமிழ் வளர்ச்சிக் கழகம் மூலம் பண்டிதமணி சிவத்திரு க. வைத்தீசுவரக்குருக்கள் அவர்கள் பதிப்பித்துள்ளார்கள்.

குருக்கள் ஜயாவின் அகவை 99 ஆவது நிறைவு பெற்று, 100 ஆவது அகவை அடைவதை முன்னிட்டு நினைவு வெளியிடாக அவர் பதிப்பித்த திருமுறைப் பெருமை என்ற நாலை வெளியிட வேண்டுமென்று குருக்கள் ஜயாவின் மக்களும், நினைவு வெளியிட்டுக் குழுவினரும் கண்டா சைவசித்தாந்த மன்றத்தினரும் விரும்பினர். இப் புத்தகத்தின் கட்டுரைகளை எழுத்து அச்சமைப்பினை செய்து உதவிய மன்றச் செயலாளர் திருமதி அநிதா திருமுருகா, செல்வி ருக்ஷா சிவானந்தன், செல்வி ஜனுயா சிவானந்தன் ஆகியோருக்கும், நாலினை அழகுற வடிவமைப்புச் செய்தும் உதவிய மன்ற உப-தலைவரும், அன்புநெறி ஆசிரியருமான திருமதி வடிவழகாம்பாள் விசுவலிங்கம் அவர்களுக்கும் இந்நாலினை சிறப்பாக அச்சேற்றி கட்டுமானம் செய்து உதவிய யாழ்ப்பாணம் தேவி அச்சகத்தினருக்கும் கண்டா சைவ சித்தாந்த மன்றத்தினர் சார்பில் நன்றி கூறுகிறேன்.

இவ் வெளியிட்டினை செப்ரெம்பர் 22, 2015 இல் வெளியிட அருள்மிகு சௌந்தராம்பிகை உடனுறையும் சுந்தரேசப்பெருமான் திருவடி மலர்களை வேண்டி வணங்கி திருவருள் புரிய வேண்டுகிறோம்.

22-09-2015

தி. விசுவலிங்கம்
தலைவர்
சைவசித்தாந்த மன்றம், கண்டா

சிவமயம்

“ஞாலம் நின்புகழே மிக வேண்டுந்தென்
ஆல வாயில் உறையுமேம் ஆதியே”

சைவத் திருமுறைகள், வாழ்வினைச் செம்மைப்படுத்தி மக்களைத் தெய்வத் திருநெறிக்கண் கொண்டுசென்று சேர்ப்பன. உள்ளன்பொடு ஒதுவார்க்குப் பிறவித்தளையைக் கெடுத்துத் துன்பம் அகற்றி எல்லையிலா ஆனந்தம் ஈவன.

மற்றும் வேண்டுவார் வேண்டுவனவற்றை உதவுதனின் கற்பக தருவை நிகர்ப்பன.

திருமுறைப் பாராயணம் திக்கெல்லாம் பரவிச் செழும்பயன் வினைத்தல் வேண்டும்.

அவ்வழி செந்தமிழ் வளரும். சைவம் வளம் பெறும்.

சைவநல்லுலகம் திருமுறையின் பெருமையினைச் செவ்வனம் உணர்தல் வேண்டும். உணர்ந்தவழித் திருமுறைப் பாராயணத்தில் ஊக்கம் சிறக்கும். ஊக்கம் சிறக்கக் கருங்கல் மனமும் கசிந்து கண்கள் சுரந்து நீர் சிந்தும்; அரண்டிக்கு அன்பர் ஆகும் நிலை சித்திக்கும்; அருள் வாழ்வு மலரும்.

இவ்வினிய நோக்குடன் திருமுறைகளின் பெருமையினையாவரும் இனிது உணர்ந்து கொள்ளுதற் பொருட்டுத் திருமுறைப் பெருமை என்னும் இச் சிறு நூலை வெளியிடுகின்றோம்.

யாழ்ப்பாணம் கந்தர்மடம் ஸ்ரீஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்கள் 1911 இல் தாம் வெளியிட்ட அடங்கன் முறையில்,

“திருமுறைப் பெருமை” என்னும் கட்டுரையினை எழுதிச் சேர்த்திருந்தார்கள்.

ஸ்ரீஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்களைக் குறித்துப் பல்கலைப்புலவர் க. சி. குலரத்தினம் அவர்கள் எழுதி உதவிய கட்டுரையினை நூலிற் சேர்த்துள்ளோம்.

இந் நூல் வெளிவர பல்லாற்றாலும் உதவிய அனைவர்க்கும் எமது உளமாந்த நன்றி உரித்தாகுக.

“ஆசையறாய் பாசம்விடாய் ஆனசிவ பூசை பண்ணாய்
நேசமுடன் ஜந்தெழுத்தை நீநினையாய் - சீ
சினமே தவிராய் திருமுறைகள் ஒதாய்
மனமே உனக்கென்ன வாய்”

க. வைத்தீசுவரக்குருக்கள்
பதிப்பாசிரியர்
அனைத்து அலுவற் செயலர்

காரைநகர் தமிழ் வளர்ச்சிக்கழகம்
காரைநகர்
பிரபவ ஆடி 9
(1987 மே)

ஸ்ரீலஹ්‍රී සබාමිනාතු පණ්ඩිතා අවර්කள්

(පස්කලෙප්පූලවර් ක. සි. කුලරත්තිනාම්)

පත්‍ර තොන්පතාම නුර්හාණ්ඩිල් සුමත්තිරුනාට්ඩිල් තොන්රිත තමිශ් නාට්‍රියස් ජේන්තමිශ් බෙරාත්ත ජේම්මල්කගුම්, සෑබම් බෙරාත්ත සාන්ඩෝර්කගුම් පෙරුන්තොන්ගු පුරින්තාර්ක්ල්.

සෑබම් බෙරාත්ත සාන්ඩෝර් බරිසැ පෙරිතු. අන්ත බරිසැ අරිතහුම කඩිනාම්. මුණ්නර්ප පතිනේමාම් නුර්හාණ්ඩිල් 1650ම ආණ්ඩාවිල් කෙන෉තොයම් එන්නුම බංකාකාම් අරිය මංකාත සෑබප පෙරුම්පණී පුරින්තවර් යාම්ප්පාණත්තුත තිරු නෙල්වෙලි න්‍යාරිනරාය ශ්‍රීලඛ්‍රී නොනපිරකාස තම්පිරාණ සබාමික්ල්. අවර් ජේයතරුණිය පෙරුම්පණීයාවිල් තින්නොරුවර් නිතුවරා සෑබත්තු ක්කුස් ජේයාවිල්ලෙ. අවර් බැමොඩ්‍යාවුම ජේන්තමිලුවුම මිකු සෑබත්තුරෙ බිඛාන්කක් ජේයතවර්තෙප පිරාණස් තොසත්තු පාරිස් මානකර්ප පස්කලෙක කුඩාතාර් ආයත්තු නයන්තුණ්ලාර්ක්ල්.

අවර් බයිමිල් බන්ත ශ්‍රීලඛ්‍රී ආරුමුකනාවලර් අවර්ක්ලින් මාණාක්කර්, නෘජ්පර් පාරම්පරියත්තිල් බන්ත සෑබප පෙරියාර්ක්ල් බරිසැ පෙරිතු. අවර්ක්ලින් කන්තමාතම් සින්නත්තම්පි සබාමිනාතන් එන්පාරුම තුරුවර්.

කන්තමාතත්තිල් තරකන් සින්නත්තම්පි එන්පාර්, සින්නාස්සි එන්පාරෑ මණන්තු 1880ඇුම ආණ්ඩාවිර් පෙර්‍ර මෙන්තන් තම්පෙයා එන්නුම සබාමිනාතන්. ඩිවර් මතත්තුප ප්ලික කුටම් එන බුඩන් කිය කන්තමාතම් සෑබප පිරකාස ඩිත්තියාසාලෙමිල් ආරම්ප බෙකුප්පූක්ල පයින්තපින්, බණ්ඩෙන නාවලර් සෑබපිරකාස ඩිත්තියාසාලෙමිල් මෙර්පයිප්පූප පාත්තවර්. අන්කේ නාවලර් අවර්ක්ලින් පෙරුමෙමයෙ

நன்கறிந்து தாழும் அவரைப் போல நைட்டிகப் பிரமச்சாரியாய் வழந்து தொண்டு செய்தல் வேண்டும் எனத் தீர்மானித்தவர்.

செல்வத்தாற் குறைவில்லாத தந்தையார், தம் மைந்தன் படித்தாற் போதும் என நிறைவு கண்டவர். அவருக்குச் செவிப்புலன் குறைவாக இருந்தமையால் மைந்தன் அவரோடு கரத்துப் பேசிப் பழகி வந்தார். அப்பயிற்சி அவருக்கு ஒரு வரப்பிரசாதமாய் அமையலாமிற்று.

கந்தமடத்தில் வைரவநாத சின்னத்தம்பி என்பாரும் அவர் தம்பியார் முகத்தார் என்னும் ஆறுமுகம்பிள்ளையும் பெரும் படிப்பாளிகள், தொழிலதிபர்கள், நாவலர் அவர்களைத் தெய்வமாகக் கருதி வீழ்ந்து வணங்கி வந்தவர்கள். நாவலர் அவர்கள் சொன்ன வண்ணம் கோயிற் பணிகள், சமூகப் பணிகள் செய்தவர்கள். சின்னத்தம்பியாருக்குச் சிவகுருநாதன் என்றொரு மைந்தன்.

சிவகுருநாதனுக்குத் தமிழ் கற்பிப்பதற்கு வித்துவ சிரோமணி வந்துபோதல் வழக்கம். சின்னத்தம்பியார் வீட்டில் உபசரிப்பு உச்சமாயிருந்தது. மைந்தன் சிவகுருநாதனோடு அருகிருந்து படித்து ஊக்கம் அளிப் பதற் குச் சிவகுருநாதனின் மைத்துணன் கதிரவேலு சின்னையா என்பாரும், அயலவரான சின்னத்தம்பி சுவாமிநாதன் என்பாரும் சேர்ந்தார்கள். மூவருள்ளும் சுவாமிநாதன் உச்சநிலை. வித்துவசிரோமணி அவர்களின் உள்ளங் குளிரும் வகையில் அவருக்குக் கற்பித்தார். அவரும் வித்துவசிரோமணி அவர்களை விடாது நிழல் போலத் தொடரத் தொடங்கினார். வித்துவசிரோமணியிடம் கற்கக்கூடியவற்றை விவேகத்தோடும் ஊக்கத்தோடும் கற்று வந்தார்.

வித்துவசிரோமணி ஒருசமயம் சுகநீனமுற்றிருந்த போது, அவர் உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவரை அழைத்துத் தமக்காகப் பாடம் நடத்தச் செய்தார். சிவசம்புப்புலவர் மெச்சும்

வகையில் சுவாமிநாதனே நன்றாகப் படித்தார். சிவசம்புப்புலவர் தாம் கண்ட மாணாக் கருள் சுவாமிநாதனைப் போல வேறொருவரைக் காணவில்லை என்று வித்துவசிரோமணி மிடம் கூறினார்.

சுவாமிநாதன் உச்சமாகப் படித்தபின் வேதனம் பெறாமல் ஆசிரியர் வேலை பார்த்தார். தம்பையா உபாத்தியாயர் என்றே அவர் வழங்கப்பட்டார். அவர் அயலில் உள்ளவர்களிடம் பின்னைகளுக்குத் தெய்வங்களின் பெயர்களையே வைக்குமாறு வற்புறுத்தி வந்தார். அந்த வகையில் வடிவேல் உமாபதி, தெட்சினாழுரத்தி, சோமாஸ்கந்தர் முதலான பெயர்கள் ஊரில் ஒலித்தன. தாமிருந்த வளவின் அருகில் ஞானவைரவர் கோமில் அழைத்து நித்திய பூஷைகளோடு சைவ சமய விழாக்கள், பண்டிகைகள், விரதங்கள் யாவும் நடைபெற ஒழுங்கு செய்தார்,

பண்டிதர் அவர்களுடைய உரத்த கனிந்த, பண்ணமைந்த குரல், புராணபாடனத்துக்குப் பெரு விருந்தாய் இருப்பக் கண்ட வித்துவசிரோமணி அவர்கள், இவரையே தாம் பயன் சொல்லப் போகுமிடமெல்லாம் அழைத்துச் சென்று, தமது பன்முக அறிவு சார்ந்த பயன் விசேட நயக்கங்களை எல்லாம் பருகச் செய்தார். இத்தகைய பயிற்சி விசேடம் பண்டிதர் அவர்களுக்குப் பிரசங்கமாரியின் போது முத்து முத்தாய்ச் சொரியப் பெரு வாய்ப்பாயிருந்தது. அன்றித் தம் குருநாதன் குரலிலும் இனிமையாகப் பேச அவர் பழகியிருந்தார். இங்நுனமாக அவர் ஒரு சமயம் எங்கேயோ பேசியபோது, கேட்டுக் கொண்டிருந்த வித்துவசிரோமணி அவர்கள் கண்ணீர் வடித்தார் என்ப.

சுவாமிநாதனின் அறிவாற்றல், விவேகம், சகலாகமப் பயிற்சி ஆதியவற்றைக் கண்ட, வித்துவசிரோமணியும் சிவசம்புப் புலவரும் தங்கள் மாணாக்கனைச் “சாமிநாத பண்டிதன்” எனவே வழங்கி வந்தார்கள்.

ஒரு காலத்தில் இலங்கையெங்கும் சைவத்தொண்டு புரிந்து வணிகம் செய்து வந்த நகரத்தார் என வழங்கிய செட்டிப் பிள்ளைகள், தாங்கள் தென்னிலங்கையில் காலி நகரில் செய்த கைங்கரியங்களில் ஒன்றாய சைவப்பிரசாரத்துக்குத் தக்க பெரும் தலைவரை அழைத்துப்போக விரும்பி நாவலர் பரம்பரையினரான வித்துவசிரோமணி அவர்களை வரும்படி கேட்டார்கள். அவர் தமக்கு உடல் நலமில்லையெனக் கூறித் தம் மாணாக்கணை அனுப்பினார்.

காலி முதலான நகரங்களில் சுவாமிநாத பண்டிதர் செய்த சைவப்பிரசங்களின் தரத்தை வெகுவாக வியந்த செட்டிமார், அச்செய்தியைத் தமிழ் நாட்டில் தம்மவருக்கு எழுதி இவரன் ரோ இன்றைய யுகபுருடர் எனக்குறிப் பிட்டார்கள்.

தமிழ் நாட்டிலிருந்து சுவாமிநாத பண்டிதருக்கு உருக்கமான அழைப்பு வந்தது. தாங்கள் எதுவிதத்திலும் வந்தே தீரவேண்டும் என அவர்கள் எழுதியதோடு இங்கே நகரத்தில் வாழ்ந்த செட்மார்களும் போய்த்தானாக வேண்டும் என்று வற்புறுத்தினார்கள். இது சிவன் செயல் எனவுணர்ந்த பண்டிதர் சென்றார்.

பொன்போன்ற மேனியும், மலர்ந்த முகமும் சிவந்த வாயும், குளிர்ந்த கண்களும், பரந்த நெற்றியும், உரத்த குரலும், கனிந்த மொழியும், பழுத்த பண்பாடும் அமைந்த பண்டிதர் அவர்கள், ஒருரோ, ஒரு தலமோ, ஒரு நகரோ, ஒரு சங்கம் தானோ! இல்லை இல்லை, தென்னாட்டுத் தேயமெங்கும் திவ்வியம் பழுத்த செந்தமிழ் மாரி பெய்து மக்களின் சிந்தையெல்லாம் சைவம் தேங்கி நிற்கப் பிரசங்க மாரி பெய்தார்.

இதுவன்றோ நாம் செய்த சேவையின் சிகரம் என்று செட்டிமார் குதுரைவித்து வெள்ளித்தட்டத்தில் பன்னிராயிரம்

வெண் பொற்காசுகளை நிரப்பி இரு கைகளாலும் நீட்டினார்கள். “இதற்காகவோ என்னை அழைத்தீர்கள்” என்று பிறவிச் செல்வனாய் பண்டிதர் அவர்கள் மொழி கேட்டுச் செட்டிமார் சிந்தை நொந்து “அப்படியானால் தாங்கள் ஏதாவது சைவநற்கருமத்துக்குப் பயன்படுத்தலாந்தானே” என்று குறிப்பாய் உணர்த்தினார்கள். “ஆகா நன்று, நனி நன்று நான் இதை ஏற்கிறேன்” என்று அன்புடன் ஏற்ற வகையில் சைவப்பிரகாச வித்தியாசாலைகள் எழுந்தன. திருச்செந்தூர்ச் சுப்பிரமணிய வித்தியாசாலை, மேலையூர் அறுபத்து மூவர் வித்தியாசாலை என்றெல்லாம் எத்திசையும் புகழ் மணக்க அவை கல்விப்பணி செய்வனவாயின.

இத்தகைய பரோபகாரியின் பண்பாட்டைக் கண்டுருகிய தனவந்தராய வைசியப் பெருமக்கள், இவர் தன்னலங் கருதாத தமிழனாய் இருக்கின்றாரே என மகிழ்ந்து விலை உயர்ந்த பட்டுவேட்டி சால்வையும் தங்கத்தால் செய்த எழுத்தாணியும் கொடுக்க முனைந்தபோது, “என்னை இரவலன் என்றா கருதினீர்கள்” என்று இவர் இதமாகப் பேசி மறுக்க, அவர்கள் “எங்களைப் பரிட்சிக்காதீர்கள்” என்று எதிர் வணங்க, இவர் அவற்றை ஏற்று, இவை என் குருநாதனுக்கு உரியனவாகுக என்று அர்ப்பணஞ்செய்து வித்துவசிரோமணி அவர்களிடம் ஒப்படைத்தார்.

முன்னமே தங்கசாலைத் தெருவில் நாவலர் அவர்கள் வித்தியானுபாலன அச்சகம் நிறுவிய வழியில், இவர் சைவ வித்தியானுபாலன அச்சகம் நிறுவித் தம் சொத்துக்களை முதலீடு செய்து, நாவலர் அவர்களின் நூல்களையும் தாம் அரிதில் எழுதிய நூல்களையும் தரமான முறையில் அச்சிட்டு அடக்க விலையில் விநியோகங்கு செய்து வந்தார்.

அவர் வெளியிட்ட ஒவ்வொரு நூலைப் பற்றியும், அவர் செய்த ஒவ்வொரு பணியைப் பற்றியும், தனித்தனி அத்தியாயங்கள் எழுதவேண்டிய அமைவில் அவரைப் பற்றிச்

சுருக்கமாக எழுதிக் கொள்வது இயலாது. “ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் தருமசிந்தனை” என்னும் பத்திரிகையை வெளியிட்டு நாலைர் அவர்களின் நற்றொண்டின் திறனை வித்தியாபிமானிகளுக்கு நன்கு விளங்க வைத்தார். சென்னைச் சைவசித்தாந்த சமாஜத்தார் ஆண்டுதோறும் திருத்தலங்களிற் கொண்டாடிய பெருவிழாக்களில் 1918 ஆம் ஆண்டில் கும்பகோண் விழாவில் தலைமை தாங்கினார்.

பண்டிதர் அவர்கள் தமது காலத் தையும், கருத்தையும், பொருளையும் சைவசமய அபிவிருத்தியின் பொருட்டும், தமிழக்கல்வியின் பொருட்டும் செலவழித்தார் எனத் தமிழ் நாட்டார் கருதினர். இவருடைய தன்னலம் கருதாத தனிப்பெருந் தொண்டின் திறனை அக்காலத்தில் வெளிவந்த ஆரியஜனப்பிரியன் என்னும் பத்திரிகை, தலையங்கம் எழுதிப் பாராட்டிற்று.

“வண்ணைநகர் தன்னிலவ தரித்தே யிந்த
வையகத்தில் துமிழ்வழங்கு தேயமெல்லாம்
எண்ணில்புகுழ் புண்ணியங்கள் இலங்க ஓங்கும்
ஸ்ரீல்கொள்கவா மிதாதப்பண்டி தப்பேஷ்டண்ட
தண்ணிதா னம்பொறுமை தயவே யாதி
தக்கபெரு மணிகளன்றிக் கலன்கள் பேணா
அண்ணலே கற்பகதேர் வள்ளா வுன்றன்
அன்பதனை யென்றுமெமக் கருளு வாயே”

பண்டிதர் அவர்கள் அரிதின் முயன்று எழுதிப் பதித்த திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உண்மை என்னும் நூலை வியந்து வித்துவசிரோமணி, பிரம்பூர் ஏரம்பையர், சன்னாகம் சுமாரகவாமிப் புலவர், பூவை கல்யாணசுந்தர முதலியார் முதலானோர் சிறப்புப் பாயிரங்கள் வழங்கியுள்ளார்கள். வித்துவசிரோமணி சொன்னவற்றுள் ஒரு பகுதி

பக்குவ ரூணாந்து நெக்குள முருக
 வக்க மாலைய மருட்டிரு நீறு
 மிக்கன வென்று மேற்கொளு மன்பன்
 றக்கநல் லறத்துறை தானறிந் தொழுகுவோன்
 வண்ணையாழ் சின்னத் தம்பிவேள் வியக்க
 நண்ணிய தவப்பயனாகிநன் குதித்தோ
 னிலக்கண விலக்கிய மியல்பெறக் கற்றோன்
 புலக்குரி மாந்தர் நலக்குரி பண்பாற்
 றம்பை னென்றித் தலத்தோர் சாற்றும்
 சுவாமி நாதனாந் தொல்பெயர்த் தோன்ற
 வெழுதா வெழுத்தி னியைத்துவமு நீக்கி
 வெளிப்படுத் தினனிம் மேதினி தனிலே.

மகாபாரதத்தில் ஆதிபருவத்துக்கு வித்துவசிரோமணி அவர்கள் நயந்தகும்ப எழுதிய உரையையும், திருவாதவு ரடிகள் புராணம், நிகண்டு முதலிய நூல்களையும் பண்டிதர் அவர்கள் பிழையில்லாமற் பதித்தார். திருவாவடுதுறை ஆதினத்துத் தம்பிரான் சுவாமிகள் ஏகபோக உரிமையாகப் படித்து வந்த திராவிடமாபாடியத்தை அரிதின் முயன்று பெற்று முதலில் அச்சிட்டவரும் இவரேயாவர். நாவலர் அவர்களின் தரும பரிபாலகர், பஞ்சாயத்தாருக்குக் கணக்குக் காட்டுதல் வேண்டும் என்னும் கட்டுப்பாட்டை நியமித்தவரும் இவரேயாவர். பஞ்சாயத்தாரை நியமித்தவரும் இவரேயாவர்.

ஓரு சமயம் மதுரைத் திருஞானசம்பந்தர் ஆதீனத்தார் பண்டிதர் அவர்களைக் கொண்டு சைவப்பிரசங்கம் செய்வித்தார்கள். மகாசந்நிதானம் அவர்கள் மனமுருகி, மகிழ்ந்து தாமணிந்திருந்த கெளரிசங்கர உருத்திராக்க மாலையைக் கழற்றிப் பண்டிதர் அவர்களுக்கு அணிவித்தார்கள். ஸாமிரவர் சமூகத்திலே பண்டிதர் அவர்கள் அதனைப் பஸ்பண்போடு ஏற்று, மறுநாள் விநாயத்தோடு உருக்கமாகச் சில பாடல்களும் பாடி உருத்திராக்கத்தை மகாசந்நிதானம் அவர்களிடமே சேர்ப்பித்தார்கள்.

“ஆசியோன் றதனைக் கேட்டே
 எவ்விடத்துற்ற மற்றைக்
 காசகல் பொருள்க ளெல்லாங்
 கதிதரு மடத்தி லென்றும்
 வாசமா யுதல் வேட்டேன்
 வழங்கிய கண்டி தன்னை
 நேசமாயச் சபையி லேற்றே
 னெரினின் மறுக்க லாற்றேன்
 அன்பினாற் செய்த சீரை
 யவமதி செய்யா தேற்று
 யன்பினோ லுன்பா லுய்த்தே
 னேற்றருள் செய்வா யெந்தாய்
 முன்பினால் பெற்ற தாக
 முன்னியே வாழு கிண்றேன்.”

இவ்வாறாக மடாதிபதிகள் பண்டிதர் அவர்களின் சைவப் பண்பாட்டை அறிந்து மகிழ்ந்து பல பாடல்கள் யாத்துப் பதில் விடுத்தார்கள். அவற்றுள் ஒன்றையாவது படித்து மகிழ்வாம்.

“சிந்தைமகிழ்ந் திவண்விடுத்த பத்திமிகு
 நிருபமது சேரப் பெற்றோ
 மெந்தவகைப் பொருளளித்து நியேற்கா
 யெனத் தெளிந்தே யிறைவன் சின்னந்
 தந்திடனோ மறுக்காது மகிழ்ந்துகுருப்
 பிரசாதந் தாங்கு வாயென்
 றந்தவகை யளிக்கவதை யேற்றுப்பின்
 னனுப்பியது மடையப் பெற்றேம்.”

அடங்கன்முறை

தேவார முதலிகள் பாடியருனிய திருமுறைகள் ஏழையும் மூவர் பாடல்கள் என்றும், மொழிக்குமொழி தித்தினிக்கும் கரும்பு என்றும், முக்கனிகள் என்றும் கற்றறிந்தாரேயன்றி மற்றையோரும் மகிழ்ந்து போற்றுவர். தேவாரத் திருமுறை ஏடுகள் ஒரு காலத்தில் கிடைக்கப் பெறாதவைகளாயிருந்தன என்பதோடு, அவை பிழைகள் மலிந்தும் எழுதப் பெற்றிருந்த காலம் ஒன்று நிலவியது. மந்திரங்கள் போன்ற மகிழை வாய்ந்த தேவாரத் திருமுறைகள் பிழைப்படப் பாடப்பெற்றமை கேட்டு வருந்திய பண்டிதர் அவர்கள் தமிழ்நாடெங்குந் திரிந்து, முப்பதுக்கும் அதிகமான ஏடுகள் தேடி எடுத்துத் தக்கவர் சிலரை உசாத்துணை வராகக் கூட்டி ஆராய்ந்து ஆயிரத்து ஐந்நாற்றுக்கும் அதிகமான பிழைகளைத் திருத்தி அடங்கன்முறை எனப் பெயரிட்டுத் தலவரிசை தவறாமல் நல்லதொரு முகவுரையுடன் பதிப்பித்தார்கள்.

அந்தப் பதிப்பைக் கையிலெடுத்த சேதுசமஸ்தானப் பெரும்புலவர், செந்தமிழ்ச்சிங்கம், தலைசிறந்த வைஷ்ணவப் பெரியார் திரு. ரா. ராகவையங்கார் அவர்கள் “தங்கள் அரிய பெரிய தேவரப் பதிப்பு” என்றும், தங்கள் “அச்சப் பதிப்புகள் எல்லா நெறியாலும் வனப்பு மிக்குள்ளன” என்றும் எழுதிப் பாராட்டினார்.

இத்தகைய புகழ் மாலைகளை எல்லாம் கேட்டறிந்த குருநாதராய வித்துவசிரோமணி அன்பு மீதாரப் பண்டிதர் அவர்களுக்கு எழுதிய கடிதத்தில், “செல்வச் சிரஞ்சீவி தம்பையா நீ சற்குணன் என்மீது பேரன்புடையவன்” என்றெல்லாம் எழுதி, “நல்லூர்க் கந்தராய என் குலதெய்வம் உனக்கு மேன்மேலும் ஆக்கந் தருவார்” என்று வாழ்த்தினார்.

குருபத்தி மிக்குடைய பண்டிதர் அவர்கள் தம் ஆசிரியராய உடுப்பிட்டிச் சிவசம்புப் புலவர் அவர்கள் நோயற்று

வடியபோது, போதியளவு உதவி செய்து அவரைக் காப்பாற்றினார். அவரும் நன்றி மறவாச் சிந்தையோடு மாணாக்கனாகிய இவரைப் புகழ்ந்து பாடிய பாடல்களில் ஒருசில திருநெல்வேலித் தென்னிந்திய சைவசித்தாந்த நூற்புதிப்புக்கழகம் பதிப்பித்த தனிப்பாடல் திரட்டில் இடம் பெற்றுள்ளன. அவற்றுள், ஆத்தர்கள் சிகாமணி, நமிட்டிகப் பிரமச்சரியத் தகைமைக்கு ஒரு கட்டளை, அனைவரும் மதித்த சின்னத்தம்பி ஈட்டிய தல்லரிய தவவித்துறு முளை, சித்தாந்த சாகரம், நம்பினோர் ஆறி எப்பொழுதினும் ஒதுங்கிடும் வடதாரு, அளவிலாக் சுகுணமேரு, சிலபகல் கற்பித்த எம் மனோர்குற்ற களைகண், என் குணத்தைம் முகன் சமயமெய்ப்பைத்திமைக்கு என்றென்றும் ஒரு வரம்பு, ஏத்திய விசேட தீட்சா நிலை, அர்ச்சனை விடா விரத சற்பாத்திரம், கருணை வெள்ளம் என்றெல்லாம் புகழ்வர், இன்னும் பண்டிதன் சுவாமிநாத தயாநிதி, நல்லர் தொழும் பண்டிதன் சாமிநாதநரேசன், வற்றா அருட் பண்டிதன் என்பார். இன்னும் தாம் மூப்பினில் நோய்வாய்ப்பட்டு வருந்தியபோது இவர் செய்த உதவியை மறவாது போற்றுவர்.

யாரும் புரப்பவர் இன்மையின் மூப்பினில் யான்பினியும் ஈருங்கொடிய மிடியும் அடவுள் இளைபொழுதில் சாரும் புகழ் பண்டிதன் சாமிநாத தயாநிதியைக் கூரும் சுடரயில் வேலோன் திருவருள் சூட்டியதே.

இவ்வாறக்கு குப்பிழான் செந்திநாத ஜயர் அவர்கள் அதிக பொருட் செலவு செய்து அச்சேற்றிய அத்தனை நூல்களையும் விலை கொடுத்து வாங்கி எல்லோருக்கும் இலவசமாக விநியோகித்தவர். பண்டிதமணி கணபதிப்பிள்ளை அவர்கள் தமிழ்ச்சடர் மணியாய் விளங்கி வந்தமையை வாழ்த்தியவர். இவர்மீது பெரு மதிப்புக் கொண்ட பண்டிதமணி அவர்கள் இவர் 1934ம் ஆண்டில் மறைந்தபோது 340 அடி நீளமுள்ள கையறு நிலை பாடியுருகினார். “இந்துமுகத்தான் சமயம் என்படுமோ என்படுமோ செந்தமிழும் என்படுமோ தேர்” என்பது பண்டிதமணி அவர்களின் ஆற்றாமை.

2

சிவமயம்
திருச்சிற்றம்பலம்

திருமுறைப் பெருமை

நிலைமண்டில ஆசிரியப்பா.

மதிமுடி வைத்துக் கதிபேற வுயிர்கள்
சதிபேறு நடஞ்செய் தாண்டவ ராயன்
ஏவர்க் கிரங்கிக் கிடையத் திறைவி
மேவக் குடிலையிற் காவிற் றந்த
கற்பகக் களிற்றைச் சொற்பல புனைந்து
நந்கம் லக்கழி லற்பி னிறைஞ்சுதூங்
கருமுறை கட்டழித் தருடரு பன்னிரு
திருமுறைப் பெருமை செப்பமன் பெரிதே.

சுத்த சாட்குண்ணிய பரிபூரண பதியாகிய ‘சிவபிரான்து திருவருளைப் பெற்ற திருஞான சம்பந்த சுவாமிகள் முதலிய உண்மை நாயன் மாரால்’ திருவாய் மலர்ந் தருளப் பெற்றனவும், ‘கடலுமிர் கண்ணருக்கன்றி வொளிபோற் பிறிவரு மத்துவிதமாகுஞ்’ சிறப்பினதாய் ‘வேதாந்தத் தெளிவாஞ் சைவசித்தாந்தத் திறத்தினைத்’ தெரிவிப்பனவுமாகிய தேவாரம் முதற் திருத்தொண்டர் புராணம் இறுதியாயுள்ள திருப்பாக்களே திருமுறையெனப்படும்.

அத்திருமுறை பன்னிரு பகுப்புடைத்து. அவை, திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரமாகிய முதன்மூன்று திருமுறைகளும், திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த தேவாரமாகிய பின்மூன்று திருமுறைகளும், சுந்தரரூர்த்திசுவாமிகள் அருளிச் செய்த தேவாரமாகிய ஏழாந்திருமுறையும், மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் அருளிச்செய்த திருவாசகம் திருக்கோவை என்னும் இரண்டுமாகிய எட்டாங் திருமுறையும், திருமாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின்மர்

அருளிச்செய்த திருவிசைப்பாவும் அவருட் சேந்தனார் அருளிச்செய்த திருப்பல்லாண்டுமாகிய ஒன்பதாங் திருமுறையும், திருமூலநாயனார் அருளிச் செய்த திருமந்திரமாகிய பத்தாங் திருமுறையும், திருவாலவாயுடைய சிவபிரான் முதலாயினார் அருளிச் செய்த திருமுகப்பாகர முதல் திருநாவுக்கரச தேவர் திருவேகாதசமாலை மீறாம் நாற்பான் பிரபந்தங்களுமாகிய பதினொராங் திருமுறையும், சேக்கிழார் நாயனார் அருளிச் செய்த திருத்தொண்டர் புராணமாகிய பன்னிரண்டாங் திருமுறையுமாம்.

தேவாரம், திருவாசகம், திருக்கோவை, திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, திருமந்திரம், திருமுகப்பாகரமுதல் நாற்பான் பிரபந்தம் என்னுமிவற்றை அபயகுலசேகர சோழ அரசர் பெருமான் வேண்டப் பொல்லாப் பிள்ளையார் அநுக்கிரகம் பெற்ற நம்பியாண்டர் நம்பி மந்திரங்கள் பதினொன்றாதல் பற்றிப் பதினொரு திருமுறைகளாக வகுத்தருளினர். திருத்தொண்டர் புராணம் அநபாயசோழவரசர் பெருமான் காலத்திலே பன்னிரண்டாங் திருமுறையாக வகுத்தருளப் பட்டது. இவற்றைத் திருமுறைகண்ட புராணத்தாலும், திருத்தொண்டர் புராண வரலாற்றானும் உணர்க.

இத்திருமுறைகள் ஆளுடைய பிள்ளையார் முதல் அருண் மொழித் தேவர் இறுதியாயுள்ள நாயன்மாராற் சூறியருளப்பட்டனவேனும், சதாசிவமூர்த்திபால் நின்று இருக்கு முதலிய வேதங்கள் நான்கையுங் காமிகமுதலிய இருபத்தெட்டு ஆகமங்களையும் தோற் றுவித்தாற் போல, சிவபிரானே அவ்வாளுடைய பிள்ளையார் முதலாயினார்பால் அதிட்டித்து நின்று, அத்திருமுறைகளைத் தோற்றுவித்தலான், அவை, சிவபிரானால் இயற்றியருளப்பட்டனவேயாமென்க. அஸ்ததூஉம் பேயினார் பிடிக்கப்பட்டான் வாய்ச்சொற்களைல்லாம் பேயின் சொற்களேயாமன்றி அவன் சொற்களாகாதவாறு போலச் சிவபிரானால் அதிட்டிக்கப்பட்ட நாயன்மார் வாய்ச்சொற்களாகிய திருமுறைகளைல்லாம் அச்சிவபிரான் சொற்களேயாமன்றி அவர்

சொற்களாகாமை தெற்றெனத் தெளியப்படும். இதனை,

“எனதுரை தனதுரை யாக நீறணின்
தேறுகந் தேறிய நிமலன்”

என ஆனுடையிள்ளையார் அருளிச் செய்தவாற்றானும் உணர்க.

திருச்சிற்றம்பலக் கோவையார் உண்மையிலே, “அத்திருவாக்கைப் பதிவாக்கியமென்றே கொள்வதல்லது பசுவாக்கியமென்று நினைத்தாலுஞ் சனன மரணத்துக்கே வித்தாம். இவ்வுலகத்திலே பதிவாக்கியமேதன் னில், அநாதிமலமுத்தராயுள்ள சதாசிவமூர்த்தியுடைய திருவாக்காகிய ஆகம வேதங்களன்றி, முன், பரிபாக சின்னம் விளங்கும்படி போதிக்கின்ற ஞானகுரு மூர்த்தங்களாயுள்ள சந்தானா சாரியார் சமயாசாரியருடைய திருவாக்குகளுமாம்,” எனக் கூறு மாற்றானும் அவர் வாக்குச் சிவவாக்கேயாமென்பது தெளியப்படும்.

திரு முறைகள், முதலிலும் முடிவினும் ஓங்காரத்தையுடைய ஆரியவேதம்போல, ஓங்காரவாச்சியராகிய சிவபிரானே பரம்பொருள் என்பதனை உணர்த்துமென்பது அவை, ஓம் என்னும் பிரணவத்தின் முதலெழுத்தாகிய ஓங்காரத்தைக் காயத்திறி மந்திரங்களின் முதற்கணிற்குஞ் சிறப்புடைய தகரமெய்யோடு சேர்த்துக், “தோடுடைய செவியன்” என முதற் திருமுறையின் முதலினும், ஈற்றெழுத்தாகிய மகரத்தை “நின்றதெங்கு நிலவி யுலகெலாம்” எனப் பன்னிரண்டாந் திருமுறையின் ஈற்றினும் புணர்ந்து நிலவுதலானும் அவற்றின் கண்ணவாகிய,

தேவராய மசூராயஞ்சித்தர் செழுமறைசேர்
நாவராய நண்ணுபாரும் விண்ணெனி கான்ரு
மேவராய விரைவலரோன் செங்கண்மா ல்ச னென்னு
மூவராய முதலொருவன் மேயது முதுகுன்றே.

தேவர்கோ வறியாத தேவ தேவன்
 செழும்பொழில்கள் பயந்துகாத் தழிக்கு மற்றை
 மூவர்கோ னாய்நின்ற முதல்வன் மூர்த்தி
 முதாதை மாதாளும் பாகத் தெந்தை
 யாவர்கோ னென்னெனயும்வந் தாண்டு கொண்டான்
 யாமார்க்குங் குடியல்லோம் யாதுமஞ்சோம்
 மேவினோ மவனடியா ரடியா ரோடு
 மேன்மேலுங் குடைந்தாடி யாடு வோமே.

என்பன முதலிய சுருதிகளானுந் துணியப்படும். மேலும்,

தேவர் குறளுந் திருநான் மறைமுடிவு
 மூவர் தமிழு முனிமொழியுங் - கோவை
 திருவா சகமுந் திருமூலர் சொல்லு
 மொருவா சகமென் றுணர்.

என்னும் ஓளவையார் திருவாக்கானும் வேதமுந் திருமறை
 களும் ஒருபொருளையே நுதலியனவென்பது தெற்றென
 விளங்கு மென்க.

ஆரிய வேதத்திற் பதி, பச, பாசங்களின் இலக்கணங்கள்
 கூறப்பட்டிருத்தல் போலத் திருமறைகளின் கண்ணும் பதி
 பச பாசங்களின் இலக்கணங்கள் கூறப்பட்டிருத்தலான்
 அவையும் முப்பொருளையும் உணர்தற்குக் கருவியாயுளது
 என்னும் பொருளைத் தரும் வேதமென்னும் பதத்தானே
 விவகரிக்கப்படுமென்ற கியாதோர் தடையின்மையும் அறிக.
 இதனாலன்றே, “திருத்தோணி மிசைமேவி னார்கடங்க
 டிருமுன்பு தாழ்ந்தெழுந்து தமிழ்வேதம் பாடினார் தாளம்
 பெற்றார்” எனவும், “மிக்கசொற் றமிழினால் வேதமும் பாடினார்”
 எனவும், “விருப்புடன் பாடவிசைத்தார் வேதந் தமிழால்
 விரித்தார்” எனவும், “மறைகளாக நான்குமென மலர்ந்த
 செஞ்சொற் றிருப்பதிகம்” எனவும் அருண்மொழித் தேவர்
 கூறியருளியதூடு மென்க. ஆனாடைய பின்னையார் திருப்பாகர

முதலியவற்றின் வகுத்தும் ஏனைய விடங்களில் குறிப்பாற் நொகுத்தும் முப்பொருளியல்பு செப்பியவாறுகாண்க.

சிவபிரானுக்கு மந்திரந் தூஸரீமும், ஆன்மா குக்கும் சரீமும், சத்தி அதிகுக்கும் சரீமுமாமெனச் சிவாகமங்கள் ஒதுதலான், அம்மந்திர சொருபமாகிய வேதங்களின் கண்ணும், அவற்றின் வேறாகாத திருமுறைகளின் கண்ணும் சிவபிரான் விசேட சாந்தித்திய முற்றிருப்பரென்க.

பதிமினது விளக்கம் அறிவொரு சிறிதுமில்லத கல் வெள்ளி செம்புகளில் அதிகமா? அப்பதிமினது இலக்கணத் தையும் பிறவற்றையும் யதார்த்தமாகவே அறிவிக்கும் பேற்றிவே வடிவாகிய தேவார திருவாசக முதலிய திருமுறைகளிலே அதிகமா? முன்னையவைகளினும் பார்க்கப் பின்னையவைகளில் அநந்தகோடிமடங்கதிமன்றோ! கல் வெள்ளி செம்புகளிலே பதிமினது விளக்கம் மந்திரநியா சத்திற்குப் பின்னன்றி முன்னில்லையே! தேவார திருவாசக முதலியவைகளோ பஞ்சாட்சர மந்திரத்தையும் அப்பஞ்ச சாட்சர முதலிய சகர மந்திரப் பொருள்களையும் உள்ளடங்கிநின்று சித்தி முத்தி சித்திப்பிக்கும் மகாமந்திர வடிவமே யாதலால் அவைகளிலே பதிமினது விளக்கம் நித்தியமென்பது சத்தியமாமே! “நாம் ஈண்டிலேம், உமாபதிமின் பேடகத்துள்வோம்” எனக் கோயிற்புராணத்தைக் குறித்துச் சிவபிரான் கூறியருளிய திருவாக்கானும் அது தெளிக. இக்கருத்துப்பற்றியன்றோ பட்டினத்தடிகளும்,

சொல்லினுஞ் சொல்லின் முடிவினும்
வேதச் சுருதியினு
மல்லினு மாசற்ற வாகாய்ந்
தன்னினு மாய்ந்து விட்டோ
ரில்லினு மன்ப ரிட்த்தினு
மீச னிருப்ப தல்லாற்
கல்லினுஞ் செம்பினு மோவிருப்
பானெங்கள் கண்ணுதலே
என்று அருளிச்செய்தார்.

(இதன் பொருளென்னையெனின், கண்ணுதல், சொல் முதலியவற்றிலே மந்திரநியாசமின்றி எந்நானும் விளக்க முற்றிருப்பான்: கல் முதலியவற்றிலே மந்திரநியாசத்துக்குப் பின்னன்றி முன் விளக்கமுற்று இருப்பானல்லன் என்க. எனவே, இறைவன் விளக்கமுறும் இட விசேடம் தெரிந்தவாறாம். இதற்காக புற்சமயிகள் கல்லினுஞ் செம்பினும் இருப்பான் அல்லன் எனக் கூறுதல் அறிவில் கூற்றாமென விடுக்க. என்ன? எங்கும் வியாபகமாய் இருக்கும் இறைவன் அவற்றில் இராணுண்றல் சிறிதும் பொருந்தாமையால்)

ஒருகண மிருப்பன் தெய்வவுருவினி லீசன்றான்மற்
இருகணஞ் செங்கோ லோச்க மிறையவர் பாலிருப்ப
னருமறையவர்கு ழாத்து எம்புவீ ழளவிருப்பன்
ரூரியயோகிக ஞாத்திற் ராங்குவ ஸிருந்தெப்போதும்

என்னும் பதிப்பாச விளக்கச் செய்யுனும் இடவிசேடத்தாற் சிவபிரானது விளக்கம் ஆங்காங்குத் தாரதம்மியப்படுதலை வலியுறுத்துமாற்றால் இதற்கு உபகாரமா தலறிக.

இன்னும் நம்பியாண்டார்நம்பி தேவார முதலியவற்றை மந்திரங்கள் பதினொரு பகுதியனவாதல் பற்றிப் பதினொரு திருமுறைகளாகவும், அவற்றுள்ளே தேவாரங்களைச் சுத்த கோடி மகாமந்திரப் பகுப்புப் பற்றி ஏழு திருமுறைகளாகவும் வகுத்ததூடும் இத்திருமுறைகள் அச்சிவபிராற்குத் தூல சரீரமாகிய மந்திரமாத லோற்றுமை நோக்கியே யென்க. இவை அப்பெற்றியவாதல்,

மந்திரங்க ஸெழுகோடி யாதலினான் மன்னுமைவ
ரிந்தவகை திருமுறைகளோழாக வெடுத்தமைத்துப்
பந்தமுறு மந்திரங்கள் பதினொன்று மாதலினா
லந்தமுறை நான்கினொடு முறைபதினொன் றாக்கினார்.
என்னும் திருமுறைகண்ட புராணத்தானுந் தெளியப்படும்.

மேலும் அத்திருமுறைக்கனுள்ள பாடல்கள் படைத்தல், காத்தல், அழித்தல் என்னு முத்தொழிலைச் செய்தமையும், தம்மை யோதினார்க்கு நோய் நீக்கம், செல்வப் பெருக்கம், ஞானப்பெருக்க முதலியவற்றைய யளித்தலும் முத்தொழிலையு நடாத்துஞ் சிவபிரான் மந்திரமாகிய அச்சரீரங்களின் நின்ற வற்றை இயக்கலானெனக் கடைப்பிடிக்க, சிவபிரான் மந்திர சரிரி யாதவினாலன் ரே சிவாகமம், வேதாகமங்களை அருச்சிக்கவென விதித்ததூஉம், அவ்விதியுணர்ந்து ஆன்றோரனைவரும் வேத சிவாகமங்களையும் தமிழ் வேதமாகிய தேவாரமுதலிய திருமுறைகளையும் பண்டு தொட்டு இன்றுவரையும் அருச்சித்து வருவதூஉம் என்க.

இன்னும், இயல்பிலே திருவருள் விளக்கத்தையுடைய சிதம்பர திவ்விய ஸ்தலங்களிலே திருவருள் விளக்கம் பெரிது மெய்தற்பொருட்டு நித்திய நைமித்திகங்களிலே வேதபாராயணஞ் செய்வித் தன்மாத்திரையின் அமையாது சிவாகமத்திலே பூசாந்தத்தில் திராவிடதோத்திரஞ் செய்கவென விதித்தபடி திருமுறைகளையும் ஒதும்வண்ணம் ஆன்றோர் நியமித்ததும், அதனான் அத்தலங்களிலே திருவருள் விளக்கம் பெரிதும் உறுவதும், அவை ஒதுப்பெறாத பொழுது வேதபாராயணமுள் வழியுந் திருவருள் விளக்கம் அத்துணை இல்லாததும் அத்திருமுறைகள் வேதத்தினும் பார்க்கத் திருவருள் விளக்கத்தைப் பெரிது மெய்துவிக்குஞ் சிறப்புப் பற்றியே என்க.

இன்னும், தாந்தோன்றிய ஞான்றுதொட்டுஞ்ஞான்று வரையுஞ் சித்தாந்த சைவத்தின் உயர்வையும், ஏனைச் சமயங்களின் தாழ்வையும், விழுதி உருத்திராக்க பஞ்சாக்கரங்களின் மகிமைகளையுந் தெளிவுற விளக்கிச் சர்வலோக நாயகராகிய சிவபிரான் திருவடியே நமக்குத் தாரகமாமெனப் பலரும் விகவசித்து வழிபட்டு உய்யும் வண்ணஞ் செய்வனவும் அத்திருமுறைகளோயாமென அறிக.

இன்னும், எத்தனையோ அளவிறந்தகாலம் எத்தனையோ அளவிறந்த மகான்களாலே மந்திரநியாசங் செய்யப்பட்டு அவ்வப்போழ்து அவ்வவருக்குப் பதிவிளக்கம் பெரிதுஞ் சித்திக்கப்பெற்ற சுயம்புவிங்க காணலிங்க தைவிகவிங்க ஆரிடலிகங்களுள்ளும் எவை விசேஷமுடையன? தேவார திருவாசகம் முதலிய திருமுறைப்பாக்கள் ஏறப்பெற்ற இலிங்கங்களன்றோ? இவ்வண்மை சிவபுராணங்களாலும் திருமுறைப் பாக்களேறப்பெற்ற சிவஸ்தலங்களில் விசேஷ வழிபாடு காட்டும் பெரியோர்களுடைய அநுட்டானத்தினானும் இனிது விளங்கும்.

இன்னும், மதுரை முதலிய திருப்பதிகளிலே இலிங்கம் முதலிய திருமேனிகளிருந்தும் என்னை? ஆலயம் மண்டபம் கோபுரந் திருமதிலாதிகள் இருந்தும் என்னை? திரு வாபரணாதிகள் இருந்தும் என்னை? பூசை திருவிழாக்களுக்கு விளைநிலந் தோட்டங்கள் இருந்தும் என்னை? மடங்களும் ஆசாரியர்களும் சந்தியாசிகளும் இருந்தும் என்னை? எத்தனையோ இலட்சம் பிராமணர்கள், அன்னம் புசிக்குஞ் சத்திரங்கள் இருந்தும் என்னை? அப்பிராமணர்களால் வேதபாராயணங்கள் நடந்தும் என்னை? அருகசமயமும், புத்தசமயமும் எங் கெங்குந் தலைப்படத் தலைப்படச் சைவங்குன்றிய பொழுது இவைகள் எல்லாம் கூடியும் அப்புறச்சமயங்களை யோட்டிச் சைவசமயத்தை நாட்டினவா? இல்லையே. பின்பு அது செய்தவை யாவை? தேவாரமுதலிய திருமுறைப் பாக்களன்றோ? சைவ அபிமானிகளாகிய அன்பர்களே! இவ்வண்மையை நீங்கள் அறியீர்களா? பெரியபுராணம், திருவிளையாடற்புராணம், திருவாதவூரடிகள் புராணங் கேட்டதில்லையா? இவை படிக்கப் பெறாத கோயில்களும், இவை படிக்கப் பெறாத மடங்களும், இவையறியாத கோயிலத்திகாரிகளும், இவையறியாத பிராமணர் களும், இவையறியாத சைவாசாரியர்களும் இவையறியாத சைவர்களும் இருந்தும் பயனென்?

சொற்கோவுந் தோணிபூரத் தோன்றலுமென் சுந்தரனுஞ்
சீற்கோல வாதவூர்த் தேசிகனு - முற்கோலி
வந்திலரேல், நீறெங்கே? மாமறைநூ ராளெங்கே?
யெந்தைபிரா னெந்தெழுத்தெங் கே? -

மதுரைத் திருவிளையாடற்பூராணத்திலே இடைக்காடனார் பிணக்குத் தீர்த்த படலம் நீங்கள் கேட்டதில்லையா? மதுரைச் சொக்கநாதசுவாமி, தமதடியாருள் ஒருவராகிய இடைக்காடனார் பாண்டியன்மீது பொருட்பேறு கருதிப் பாடிய பாட்டினை அவன் சபையில் அரங்கேற்றிய பொழுது அதனையவன் புறத்தே ஒரு சிறிது அவமதித்தமை பொறுக்க மாட்டாது, திருக்கோயிலை விட்டகன்று உத்தரமதுரை வரை போய் எழுந்தருளியிருந்தா ரென்னுந் திவ்விய சித்திரத்தினாலே அவர், சிவாநுபூதிச் செல்வர்களாகிய சமய குரவர் முதலாயினார் தம்மீதுபாடிய தேவார முதலிய திருமுறைகளை தாம் போற்றிப்புகழ்ந்து தமது திருக்கோயில் முதலியவற்றில் ஓதாமல் ஓழிவோமாயின் அதனைப் பொறுக்கமாட்டாரென்பதும், அங்கங்கே விளங்கி நின்று நமக்கருள் செய்யாரென்பதும், சொக்கநாதசுவாமி தமக்கு அதிவிசித்திரமாகிய ஆலயங்கள், மண்டபங்கள், கோபுரங்கள், திருமதில்கள், இரத்தின ஆபரணாதிகள், விளை நிலங்கள், தோட்டங்கள் எல்லாஞ்சு சமர்ப்பித்த மகாராஜாவாகிய பாண்டியனையுந், தமது அடியவர் ஒருவர் பொருட்டு வெறுத்தருளினமையால், அவர், தம்மால் மிக விரும்பி அருளப்பட்ட சமயகுரவர் முதலாயினார் பொருட்டும் பன்னிரு திருமறைகளின் பொருட்டும், அத்திருமுறைகளைக் கேட்டுச் சிந்தித்துத் தம்மை வழிபடும் அடியார்கள் பொருட்டும் தம்மை வெறுப்பரென்பதும் தொனித்தல் காண்க.

அன்பர்களே! சிவலிங்கமென்பதற்குப் பொருள் என்னை? இலிங்கமென்னும் பெயர் சிலை முதலியவற்றிற்கு நிருப சிதைவாற்றத்தையா? உபசரிதவாற்றத்தையா? சமயகுரவர் நால்வரும் சரியாவான்களா? கிரியாவான்களா? யோகிகளா? ஞானிகளா?

தலந்தோறுஞ் சென்று சிவாலய தரிசனஞ் செய்தல் சரியையா? கிரியையா? யோகமா? ஞானமா? சிவபெருமானுக்கு வடிவம் எத்தனை வகைப்படும்? சரியையாளன் வழிபடும் வடிவம் எது? கிரியையாளன் வழிபடும் வடிவம் எது? யோகி வழிபடும் வடிவம் எது? ஞானி வழிபடும் வடிவம் எது? சிவனது சாந்தித்தியத்துவம் சிவலிங்கத்தில் நித்தியமா? அந்த்தியமா? ஆவேசமா? அதிட்டானமா? அட்டபந்தன சலணாதி திகழ்ந்தவழிப் பாலஸ்தாபனஞ் செய்யப்பட்ட பொழுது சிவலிங்கத்திலே சிவ சாந்தித்தியத்துவம் உண்டா? இல்லையா? அப்பொழுது, அது வழிபடற்பாலதா? ஓழிதற்பாலதா? சிவலிங்கத்திற்குப் பிரதிஷ்டை உண்டா? இல்லையா? பிரதிஷ்டையாவது யாது? சிவலிங்கத்திற் சிவசாந்தித் தியத்திற்குக் காரணம் என்னை? அதனொழிவிற்குக் காரணமென்னை? தேவா முதலிய திருமுறைகளிற் சிவசாந்தித் தியத்திற்குக் காரணம் என்னை? அதற்கொழிவுண்டா? திருமுறைகளால் உணர்த்தப்படும் வடிவம் எது? சொருபமா? தடத்தமா? சிவலிங்கத்திற் பாவிக்கப்படும் வடிவெது? சொருபமா? தடத்தமா? இவற்றிற்குவிடையையும்,

வேதம் பசுவதன்பால் மெய்யா கமநால்வ
ரோதுந் தமிழதனி னுள்ளஞ்சுதெய் - போதமிகு
நெய்யி னுறுசுவையா நீள்வெண்ணேய் மெய்கண்டான்
செய்ததமிழ் நூலின் திறம்

என்னும் ஆன்றோர்வாக்கையும் நலமுறப் பலமுறை சிந்தித்து உண்மை கடைப்பிடித்துத் திருமுறைகளைப் பத்தியோடு ஓதி உய்யக்கருதுதலே உண்மை அறிவினாலாய சிறந்தபயன் என்றுணர்க.

திருமுறை பதிநூல்

சீத்தாந்தம் என்றும் பகரப்படுமெனல்

இனி, திருமுறைகளை அருளிச்செய்த பெரியார் பதி காணமுடைய ரெண்பதும் இவர்கள் செயலெல்லாம் சிவச் செயல்களென்பதும்,

பாலைநெய்தல் பாடியதும் பாம்பொழியப் பாடியதுங்
காலனை யன்றேவிக் கராங்கொண்ட - பாலன்
மரணங் தவிர்த்ததுவு மற்றவர்க்கு நந்தங்
கரணம்போ லல்லாமை காண்
என்னுந் திருக்களிற்றுப்படித் திருவெண்பாவானும்,

என்பைப்பென் ணாக்கி யிரும்பாலை நெய்தலா
யும்பாக்கிழந்திடவன் றோதியதுந் - தம்பிரான்
கதவமடைக்கக் கழியிது மெல்லாம்
பதிகரணமென்றுணரப் பா.

அரவங் கடித்திறந்தா ணாருயிரை மீட்டுத்
திருமுறைக்காட் டிற்பின் றிறந்துங் - கரமலையை
நீற்றுறையை வேகமா நீராகப் பாடியதுங்
சூற்றுதைந்தான் போதமெனக் கொள்.

கல்லைப்பொன் ணாக்கிக் கடுமுதலை வாய்ப்பிள்ளை
மெல்ல வழைத்து வேறுக்கையினைச் - செல்லுகின்ற
வாற்றிலிட்டு மீட்டு மருங்குளத்திற் கண்டதுவுஞ்
சாற்றிற் சிவகரணங் தான்.

ஊமையினை மாற்றி யுணர்மொழியைச் செய்ததுவுன்
காமனைவென் றோனெழுதக் கற்றதுவு - மாமையைப்போ
லைந்தடங்கி யீசு னருளிற் கலந்ததுவு
முந்தும் பசுகரண மோ

என்னும் சிவாஞானப்பிரகாச வெண்பாக்களானும்,

நஞ்செய லற்றிந்த நாமற்ற பின்னர்தன்
றன்செய நானேயென் ருந்தீபற
தன்னையே தந்தானென் ருந்தீபற

என்னும் திருவுந்தியாரானும், துணியப்படுதலால் இவர்களருளிச் செய்த அத்திருமுறைகள் “பதிநூல்” “சித்தாந்தம்” என்னுந் திருப்பேர்களால் வழங்குதற்கு உரிமையுடையன என்பது ஒருதலை. இக்கருத்துப் பற்றியன்றே,

பதிநூல் பயிலாத பாசண்டம் மார்கங்
கதியல்ல வென்றுரைத்த கர்ணா - பதிநூலே
துள்ளபடி சொல்லா யுயர்ஞானக் கண்ணுடைய
வள்ளலே யெற்கருணை வைத்து

என்னும் வெண்பாவிற் போந்த வினாவிற்கு

அம்மைதிரு வந்தாதி நக்கீர ரந்தாதி
பொய்மையிலாப் பொன்வண்ணத் தந்தாதி - செம்மைத்
திருமூலர் மாலையிலை சித்தாந்த மாகும்
வருமூவர் வாக்கியமுமாம்

என்னும் விடையெழுந்ததும் என்க. “எனதுரை தனதுரை யாக” என்பது முதலிய பிள்ளையார் திருவாக்குக்களானும் அது நன்கு துணியப்படும். மற்றைத் திருநாமங்களைப் பெரியராணம் முதலிய திருமுறைகளுட் கண்டு தெளிக.

திருமுறையிற் சீவபிரான் கழிப்பெருங்காதல் உடையரெனல்

காமுகனாயினான் தன்வாய்ச் சொல்லினும் தன்னால் விரும்பப்பட்ட காமக்கிழத்தியர் வாய்ச்சொல்லிலே மிகவும் பற்றுடையனாய் மகிழ்ச்சியடைவன். அது போலச், சிவபிரானுந் தமது வாய்ச்சொல்லாகிய வேதாகமங்களினும் தம்மால் விரும்பப்பட்ட அடியவர் வாய்ச்சொல்லாகிய தேவார முதலிய திருமுறைகளிலே மிகவும் பற்றுடையராய் மகிழ்ச்சியடைவர். அது,

ஓழித்தி மூம்பலப் பகைவிரைத்
 துள்ளமே யோதுமு துணர்வோர்முற்
 பழிச்சு பாடலை யரற்கவை
 விடர்க்கிளம் பாவைய ருரைபோலுங்
 கழித்தி டேலுப் சாரமென்
 றித்தனைநீ கட்டுரை யெனக்கொள்வாய்
 விழித்து மாரனை யெரித்ததே
 வருள்பெறும் விருப்பினர் விருப்பீதே

என்னும் வைராக்கியசதகச் செய்யுளாற் பெறப்படும்.

இன்னுமிதனை,

தேவரெல்லாந் தொழச்சிவந்த செந்தான் முக்கட்
 செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப்பாக
 மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குந் திருச்செவிக்கே
 முடனேன் புலம்பியசொன் முற்றுமோதான்.

என்னும் தாயுமான சவாமிகள் திருவாக்கும் வயியறுத்து மென்க. அஃதன்றி, “பண்ணையோர் தம்மைப் பரவு சொற்பாட கொண்டுநீ துதிகள் கூறேன விளம்பி” என்னுஞ் சப்பிரமணியக் கடவுள் திருவுளக்கிடக்கையும் அதுவாமாறுகண்டு கொள்க.

திருமுறைகள் திருவருளைக் கொடுக்குமெனல்

திருநாரையூர்ப் போல்லாப் பிள்ளையார் அனுக்கிரகம் பெற்ற நம்பியாண்டார்நம்பி ஆண்மாக்கள் சிவபெருமானுடைய திருவருளைப் பெறுதற்காகவே திருமுறைப் பெருமையை இராஜராஜ அபயகுலசேகர சோழமகாராஜாவுக்கு சொல்லியருளினார். அதனை,

கொண்டுகுல சேகரனாங் கோன்பால் வந்து
 குஞ்சரத்தோ எநுள்செய்த கொள்கை யெல்லா
 மண்டுபெருங் காதலுடன் சொல்லி யந்த
 வண்டமிழின் பெருமைதனை வகுத்துச் சொல்வார்
 கண்டபெரு மந்திரமே மூவர் பாடல்
 கைகாணா மந்திரங்கண் ணுதலோன் கூற
 வெண்டிசையுஞ் சிவனருளைப் பெறுதற் காக
 விம்மோழியின் பெருமையையா னியம்பிக் கேண்.

சேடர்மலி காழிநகர் வேந்தர் தாழுத்
 தேவங்கும் திருத்தோணிச் சிவனார் பங்கிற்
 பீடுடைய வுமைமுலைப்பா லருளா லுண்டு
 பிஞ்சுகணைச் சினவிடைமேற் பெருகக் கண்டு
 தோடுடைய செவியன்முதற் கல்லு ரென்னுத்
 தொடைமுடிவாப் பரசமயத் தொகைகண் மாளப்
 பாடினார் பதிகங்கள் பாயி லொன்றாம்
 பதினாறா யிரமுளதாப் பகரு மன்றே.

திருநாவுக் கரையரெனுஞ் செம்மை யாளர்
 தீயமணர் சிறைநீங்க வதிகை மேவங்
 குருநாமப் பரஞ்சுடரைப் பரவிச் சூலை
 கொடுங்கூற்றா யினவென்ன வெடுத்துக் கோதி

யொருமானை தரிக்குமொரு வரையுங் காறு
 மொருநாற்பத் தொன்பதினா யிரம தாகப்
 பெருநாமப் புகலுரிற் பதிகங் கூறிப்
 பிஞ்சுகனா ரடியினைகள் பெற்று எாரே.

பின்புசில நாளின்க ணாளுர் நம்பி
 பிறங்குதிரு வெண்ணெய்நல்லாப் பித்தா வென்னு
 மின்பமுதற் றிருப்பதிக மூழி தோறு
 மீறாய்முப் பத்தொண்ணா யிரம தாக
 முன்புகன் றவர்நொடித்தான் மலையிற் சேர்ந்தார்
 முறைகளெல்லாந் திருத்தில்லை முதூர் தன்னி
 வன்றவர்கை யிலச்சினையால் வைத்தார் மன்ன
 வாராய்ந்து தருகவென வருளிச் செய்தார்.

அருமறையைச் சிச்சிலிபன் டருந்தத் தேடு
 மதுபோலன் றிதுவென்று முளதா முண்மைப்
 பரபதமுந் தற்பாமும் பரனே யன்றிப்
 பலரில்லை யென்றெழுதும் பனுவல் பாரி
 வென்றியினிடை வேவாதாற் றெதிரே யோடு
 மென்புக்கு முயிர்கொடுக்கு மிடுநஞ் சாற்றுங்
 கரியைவளை விக்குங்கன் மிதக்கப் பண்ணுங்
 கராமதலை கரையிலுறக் காற்றுங் கானே.

என்றென்று நம்பிக்குப் பரினா லுண்மை
 யின்றமிழின் பெருமைதனை யியம்பக் கேட்டுக்
 குன்றொன்று பேரூருவங் கொண்டாற் போலுங்
 குஞ்சரத்தோ னருளினையுட் கொண்டு மன்னன்
 மன்றினிடஞ் சென்றுமறை யோர்க் டொண்டர்
 வார்சடையோர் காவலுடை மரபோர்க் கெல்லா
 நன்றெங்கள் கணபதிதன் சொல்லி தென்று
 தன்மையுடன் மன்னவனார் நவிலுங் காலை
 என்னுந் திருமுறைகண்டபுராணத் திருவிருத்தங்களானுணர்க.

திருமுறை முத்தி கொடுக்குமெனல்

சிவகரணமுடையோர் திருவாய்மலர்ந்தருளிய தேவார முதலிய திருமுறைகள் ஆன்மாக்களுக்குப் பிறவிப் பினி தீர்த்து மோட்சத்தைக் கொடுக்க வல்லன. அதனை,

பிறவியெனும் பொல்லாப் பெருங்கடலை நீந்தத் துறவியெனுந் தொஃபோணி கண்டார் - நிறையலகிற் பொன்மாலை மார்பன் புனங்காழிச் சம்பந்தன் றன்மாலை ஞானத் தமிழ்

என்னும் நம்பியாண்டார்நம்பி திருவாக்கானும்

காழிமாநகர்க் கவுணியர் குலத்தொரு காளை யேழிசைத்தமிழ் ஞானசம் பந்தனென் மடியான் யாழ் நீபெற வெம்முரு லிங்குவத் தளிப்பா னாழியோயது காறுமில் வரைப்பினி வமர்ந்து

ஸட்ட ருந்தவ மியற்றுகென் றருளினீங் குதலுங் கோட்ட மின்றிமா வம்முறை வதிந்துபூங் கொன்றைத் தோட்ட லங்கலாற் றொழுப்புகு முத்தமிழ் விரகர் பாட்ட லங்கலார் பரஞ்சுடர்த் திருவருபுப் பெற்றான்

என்னுங் காஞ்சிபுராணச் செய்யுட்களானும்

கேவல ஞானக் கிழவ னாளுடைப் பிள்ளைநா வரசு பேரா ஞர னாதன வாக்கிய னருந்தமிழ் மூலன் சீவன் முத்தர் திருவாய் மலர்ந்த ஞால்பவ நோய்க்கு நூண்ணிய மருந்தே

என்னுஞ் சத்திய ஞானபோத ஆசிரியப் பாவானும்,

வீட்டிற்கு வாயி லெனுந்தொடை சாத்துசொல் வேந்தபொது
வாட்டிற்கு வல்ல ணாருவற்கு ஞான வழுதுகவி
நாட்டிற்கி லாத குடர்னோய் நினக்குமுன் நல்கினுமென்
பாட்டிற்கு நீயு மவனுமொப் பீரெப் படியினுமே

என்னுஞ் சிவப்பிரகாச சுவாமிக டிருவாக்கானும், விரிவஞ்சி
விடுக்கப்பட்ட தேவாரத்திருக்கடைக் காப்புகள் பலவற்றானு
முணர்க.

திருமுறைகட்கு ஒப்புயர்வ சூறன் முதலியன உய்தியில்லதோர் குற்றமாமெனல்

தேவாரமுதலிய பன்னிரு திருமுறைகளுக்கும் ஒப்பாக
வேணும் உயர்வாகவேணும் ஒரு நூல் உண்டெனக் கூறிக்
கொண்டாடுவோரும், அவற்றை நிந்திப்போரும், நிந்திக்க
நினைப்போரும் எரிவாய் நிரயத்து வீழ்ந்து வருந்துவர்
அதனை,

ஓப்பிலி யநாதி முத்த ணோதிய வேத மாதிக்
கொப்புயர்வரைப்போர் நிந்தை யரைப்பவ ருன்னு வாரும்
வெப்பெரி நிரயம் வீழ்ந்துவெந் துருகி வீயா
ரெப்பொழுதேறு வாமென் றிளைத்திளைத் தேங்கு வாரே

என்று சுப்பிரமணியப் பெருமான் அகத்திய
மகாமுனிவருக்கு அறிவுறுத்திய பொருளையுடைய சிவதரு
மோத்திரச் செய்யுளால் உணர்க.

இக்கருத்துப் பற்றியே திருக்கலாச பரமப்ரைத்
திருவாவடுறை ஆதினத்து ஸ்ரீஸ்ரீ சுவாமிநாத தேசீக
மூர்த்திகளும் தாமருளிச் செய்த இலக்கணக் கொத்துப்
பாயிரத்திலே ஏழாஞ் குத்திரவுரையில் “திருவைக்கோவைக்குங்
கூட்டுக. மாணிக்கவாசகர் அறிவாற் சிவனே என்பது

திண்ணம்; அன்றியும், அழகிய திருச்சிற்றம்பஸமுடையவர் அவர் வாக்கிற் கலந்திருந்து அருமைத் திருக்கையால் எழுதினார். அப் பெருமையை நோக்காது, சிந்தாமணி, சிலப்பதிகாரம், மணிமேகலை, சங்கப்பாட்டு, கொங்குவேண் மாக்கதை முதலியவற்றோடு சேர்த்துச் செய்யுட்களோடு ஒன்றாக்குவர். அங்ஙனமும் அமையாது இலக்கணமாவது தொல்காப்பியம் ஒன்றுமே, செய்யுளாவது திருவள்ளுவர் ஒன்றுமே. இவ்விரண்டு நீங்கலான இலக்கண இலக்கியம் எல்லாம் ஒன்றற்கொன்று பெருமை சிறுமை இணையென்று கொள்வார் என்பது தோன்ற இம்முறை வைத்து அடையைப் பொதுவாக்கினாம். அவர், அதுமட்டோ! இறையனார் அகப்பொருள் முதலான இலக்கணங்களையும், தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியபுராணம், சிவஞானபோதம், சிவஞானசித்தியார், சிவப்பிரகாசம், பட்டணத்துப் பிள்ளையார் பாடல் முதலிய இலக்கியங்களையும் ஒரு பொருளாக எண்ணாது நன்னூல், சின்னூல், அகப் பொருள், காரிகை, அலங்கார முதலிய இலக்கணங்களையும், பத்துப்பாட்டு, எட்டுத்தொகை, பதினெண் கீழ்க்கணக்கு, இராமன் கதை, நளன் கதை, அரிச்சந்திரன் கதை முதலிய இலக்கியங்களையும் ஓர் பொருளாக எண்ணி வாணாள் வீணாள் கழிப்பர். அவர் இவைகள் இருக்கவே அவைகளை விரும்புதல் என்னெனின் பாற்கடலுட் பிறந்து அதனுள் வாழு மீன்கள் அப்பாலை விரும்பாது வேறு பலவற்றை விரும்புதல்போல அவரது இயற்கையென்க” என்று கூறியது என்க.

தமிழ்வேதத் திருப்பதிகம்

ஆரிய வேதங்களிலே சாகை என்னும் பிரிவுகள் அநேகம் உள். ஆரிய வேதத்தின் பிரிவுகட்டு எங்ஙனஞ் சாகை என்னும் பெயர் வழங்கலாமிற்றோ அதுபோலத் தமிழ் வேதத்தில் பிரிவுகட்குத் திருப்பதிகம் என்னும் இப்பெயர் வழங்கலாமிற்று.

ஆரிய வேதங்களிலே வல்லி, பிராஹ்மணம், அதுவாகம், பஞ்சாதி என்றாங்குத் தமிழ் வேதத்திற்கும் பிரிவுப் பெயரொற்றுமை காட்டுதும். வேதத்திலே ஆனந்தவல்லி, பிருகுவல்லி, சீஷாவல்லி என மூன்று வல்லி இருத்தல் போலத் திருஞானசம்பத சுவாமிகளின் தேவாரங்கள் மும்முறையாகவும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகளின் தேவாரங்கள் மும்முறையாகவும் வகுக்கப்பட்டிருத்தல் காண்க.

பிராஹ்மணம் என்பது ஆதேசம் என்று சொல்லப்படும். அதாவது கட்டளையிட வேண்டிய காரியங்களை ஏவுகிற வேதத்தின் பாகமாம். அங்ஙனமே தமிழ் வேதத்தினும் “ஆளிலையெம் பெருமானவையட்டித் தரப்பணியே” எனவும், “முதலைதரச் சொல்லு காலனையே” எனவும், “கூற்றாயின வாறுவிலக் ககிலீர்” எனவும், “கண் ணினாலுமைக் காணக்கதவினை-திண்ணாமாகத் திறந்தருள் செய்மினே...” எனவும் வருந் திருப்பதிகங்களும், இன்னோன்ன பிற அற்புதத் திருப்பதிகங்களும் பிராஹ்மணம் போலுள்ளன வென்றறிக.

அனுவாகமென்பது ஒருவிடயத்தைப் பூரணமாக உரைக்கும் வாக்கிய சமுதாயமாம். சாகையின் பேதத்துள் இதுவுமொன்று. பஞ்சாதி என்பது பத்துவாக்கியங்கொண்டதாம். இவ்வாறாய பஞ்சாதிகள் ஓர் அனுவாகத்திற் பலவும் வரும். ஒன்று இரண்டும் வரும். சிலஅனுவாகங்களில் பஞ்சாதி கணக்குக்கு மேல் அதிவாக்கியங்கள் இருப்பது முண்டு. தமிழ் வேதத்து ஒவ்வொரு திருப்பதிகங்களும் சாகை போல விளங்கலின் அனுவாகத்தை ஒத்தனவாகும்.

அனுவாகங்களும் பத்து வாக்கிய சமுதாய மடங்கிய பஞ்சாதி தங்கட் பொருந்த நின்றாற்போல இத்திருப்பதிகங்களும் பத்துப் பாசுரங்கள் தங்கட் பொருந்த நிற்றலும் அனுவாகத்தின்கட் பஞ்சாதி ஒன்று இரண்டு மூன்றும் வருதல்போல இத் திருப்பதிகங்களுள்ளும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் அருளிய “நெய்தற் குருகுதன் பிள்ளையென் ஹெஸ்ஸி” எனவருந் திருக்கழிலைப்பாலைத் திருப்பதிகத்தில்

மூன்று திருப்பாகரங்களும், “படையார் மழுவொன்று பற்றி” எனவருந் திருப்பிரம்புறத் திருப்பதிகத்தில் ஒரு திருப்பாகரமும் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் அருளிச்செய்த “நெடியமால் பிரமணோடுநீரெனும் பிலயங்கொள்ள” எனவருந் திருக்குறுக்கை வீரட்டத் திருப்பதிகத்தில் இரண்டு திருப்பாகரங்களும், “தம்மானங் காப்பதாகி” என்னும் குறைந்த திருநேரிசை எனப் பெயரிய திருப்பதிகத்தில் ஆறு திருப்பாகரங்களும், கந்தரமூர்த்திகவாமிகள் அருளிச்செய்த “திருவும் வண்மையுந் திண்டிறலரகம்” எனவருந் திருநின்றியூர்த் திருப்பதிகத்தில் ஏழு திருப்பாகரங்களும் வருதலுங் காண்க. அநுவாதத்தின் கட் பஞ்சாதி அதிகமாய் வரன்மான, இத்திராவிடமறைத் திருப்பதிகங்களுள்ளும் எரியார் மழு, அரணையுள்குவீர், காடதணிகலம், பிரம்புரத்துறைப் பிரமனூர், விளங்கியசீர், மூக்கனூர், சுருநலகு வரமகே கொள், உற்றுமை என்னும் முதற் குறிப்புக்களையுடைய திருப்பிரம்புறத் திருப்பதிகங்களில் பண்ணிரு பாகரங்கள் வருதலும், திருநாவுக்கரசுகவாமிகள் அருளிய திருவையாற்றுத் திருவிருத்தத் திருப்பதிகத்தில் இருபது பாகரங்கள் வருதலும், சித்தத் திருக்குறுந்தொகைத் திருப்பதிகத்தில் முப்பது திருப்பாகரங்கள் வருதலும் கண்டு கொள்க.

இன்னன நியாயங்களானே பத்துத் திருப்பாகரங்களையுடைய ஓவ்வொரு பிரிவுக்கும் திருப்பதிகம் என்று பெயராம். அதனை, “ஞானசம்பந்தன் பாமரு பாடல் பத்தும் வல்லார் மேற்பழி போமே” எனவும், “பாமரு செந்தமிழ் மாலை பத்திவை பாடவல்லார்” எனவும், “பண்ணோடிசை பாடிய பத்தும் வல்லார்” எனவும், “பாடல் பத்தும் பாட வல்லார் பாவும் பறையுமே” எனவும் வரும் ஆளுடையிள்ளையார் திருவாக்குக்களான் உணர்க.

முற்காலத்திலே பத்துப்பாக்களை ஒன்றாகத் தொகுத்து ஓர் நூலொன்று வெளிப்படுத்துப. அங்குமே முதலாம்பத்து, இரண்டாம்பத்து, மூன்றாம்பத்து முதலாகப் பப்பத்துத் தொகுக்கப்பட்டு பதிற் றுப்பத்து என்றிருத்தலாலும்,

திருமுருகாற்றுப்படை முதலாகப் பத்துப்பாட்டு (நூல்) தொகுக்கப்பட்டு, பத்துப்பாட்டு என்றிருத்தலானும் திருக்குறள், நாலடியார், ஓளவைகுறள் முதலாயின ஓவ்வோரதிகாரங்கள் பப்பத்தாக வகுக்கப்பட்டிருத்தலானும் பதிகமென்பது பத்துப் பாடல்களையுடையதோர் பிரிவென்றே கொள்க. இலக்கண நூலார் பதிகமாவது ஐந்து பொதுவும் பதினொரு சிற்புமாகிய பலவகைப் பொருள்களையும் தொகுத்துச் சொல்வதென்பர்; அஃதீன்டைக்கேலாமை உணர்க.

இனிப் “பாயிரநாந்தி பதிகமென்ப” என்னும் விதிப்படி, திருஞானசம்பந்தசவாமிகளும் திருநாவலூர் நம்பியாருராரும் இறுதியில் நாந்தி கூறலாகிய பாயிரமுரைத்தலாற் பதிகம் எனப் பெயர் பெற்ற தென்பதுமாம். இங்ஙனம் இவ்விருவர்களுடைய முதல் இறுதித்தகணின்ற திருமுறைகள் திருப்பதிகமெனப் பெயர் பெறவே, இடைக்கணின்ற அப்பாயிரம் உரைக்காத ஆளுடையவரசு திருமுறைச் செய்யுட்களாகும். இனம்பற்றி அப்பெயர் பெற்றனவெனக் கண்டுகொள்க.

இவ்வாறு பொருளுறைக்காது சம்யாசாரியகவாமிகள் நால்வரும் திருத்தலங்கள் தோறுஞ் சென்று தரிசித்துப் பாடி, அருளினாரென்று நால்களுறைத்தலான், அத்தலவெல்லை சமீபித்த இடத்தும், தலமடைந்துழியும், தூலலிங்கமாகிய கோபுர தரிசனமாயவிடத்தும், திருவீதிகனும் பரமனை நோக்கி பாடப் பெற்றனவாகவின் அவைவழிச் செல்வோர் பாகரங்கள் என்னும் பொருட்டாகவும் முடிதல் காண்க என்பாருமூளர். அங்ஙனம் வழிசெல்வோற் குப் பதிகன் என் னும் பெயருண்மையும், ஆரிய வேதத்தும் ஆரண்யகம் என்னும் பகுதிகள் ஆரண்யசம் பந்தம் உள் என வென் று காட்டுப்பாட்டுக்கள் என அருத்தம் பண்ணலுண்மையும் கண்டு கொள்க.

சிலர் பாகரம் என்பது பதிகம் என்றே பொருளுறைத்து பதிகம் பாகரம் என்பனவொரு பொருட் சொற்களாமென்று கொண்டு இடர்ப்படுவர். பாகரம் என்பது செய்யுளாகும்.

பதிகம் என்பது அச்செய்யுள் பத்துக் கொண்டவோர் தொகுதிக்கும் பெயராதல் பன்னிரண்டாந் திருமுறை.. திருவருட்பாட்டுரையாற் தெரிவதுமன்றி.

நல்லார்கள் சேர்புகலி ஞானசம்பந்த னல்ல
வெல்லார்களும் பரவும் சனை யேத்துபாடல்
பல்லார்களும் மதிக்கப் பாசுரஞ் சொன்னபத்தும்.

என்றாருளியதனானும் பிறவாற்றானும் பெறுதும். இக் காரணங்களானே திருவருட்பா, திருமுறை, திருப்பாசுரம் என்னும் பெயர்கள் போலத் திருப்பதிகம் என்ற சொல்லும் தமிழ் வேதத்தின் ஒவ்வோர் சாகைகட்கும் பெயராய் அமைந்ததென்பது.

தமிழ் வேதசிஷை

ஆரிய வேதங்கள் ஆறு உள்ளன. அவற்றுள் றிருத்தம் யாஸ்கர் என்னும் இருடியரானும் சந்தம், பிங்கள முனிவரானும், சிசைஷ், வியாகரணம் என்னும் இரண்டும் சிவபெருமான் திருவருள் பெற்ற பாணினிமுனிவரானும் செய்யப்பட்டன. இவற்றுட் சிசைஷ் என்பது முக்கிய அங்கம் சிசைஷ் என்னும் பதம் சிசைஷ் என வேதங்களில் நீண்டு வரும் ஏனைய வழக்கில் அங்ஙனம் வரல் கூடாதென்ப. சிசைஷ் என்னும் அங்க முறைப்படியே வேதங்களையோதுப, சிசைஷ் என்பது “சிசைஷம் வியாக்கியாசியாம், வர்ணசுவர, மாத்திராபவம் சாமசந்தான, இத்தியுக்த சிசைஷ தியாய்” என்ற வேதவாக்கியங்களின்படி இன்ன இடத்திலிருந்து இன்னவெழுத்துப் பிறக்கும். இந்த யத்தனம் உடையது என்னுமிலவு முதலியவற்றைப் போதிக்கிற நூலானே சிசைஷ்கப்பட்ட எழுத்து, சுரம், மாத்திரை பலம், சமஉச்சாரணம், சங்கிதை என்னுந் தொடர்ச்சி முதலியவற்றை விளக்கும் நூலாம். இங்ஙனம் தமிழ் வேதத்திற்கும் சிசைஷ் அவசியமானதே. அத்தைகய சிசைஷகள் இயல் இசை நாடகம் என்னும் முத்தமிழ் நூல்களினின்றுந் திரட்டப்படுதல் வேண்டும். அவற்றையெல்லா முரைக்கும் அகத்தியம். இசைநூல்

செயற்றியம், குணநூல் பஞ்சமரபு, பஞ்சபாரதீயம் என்னுமிலை இறந்து பட்டனவாகலான் திரட்டலகிதேயாம். ஆயினும் ஒருவாறு மூள்ளிச் செடிக்கும் முத்தி கொடுத்து அருளினவரும் சந்தானாசாரிய சுவாமிகளுள் ஒருவருமாகிய உமாபதிசிவாச்சாரிய சுவாமிகள் ஓன்று தொகுத்துச் செய்துள்ளனர். அதனையே தமிழ்வேதச்சிக்கை யென்ப. அதன் பெயர் திருமுறைகண்டபுராணம். அது தமிழ் வேதச்சந்த சுகளைனப் படும். பண்களின் கட்டளைகள் (வகைகள்) இவ்வளவின வென்பதை மாத்திரம் உணர்த்துகின்றது. ஆரிய சிஷா நூலிற் சொல்லப்பட்ட எழுத்து, சுரம், சாமம் முதலியன கொண்டே தமிழ்வேதத் திருப்பதிகம் முதலியன நடைபெற்றன வென்றுணர்க.

கிருவகை வேதவியல்கள்

ஆரியவேதங்கள் இருக்கு, யசர், சாமம், அதர்வணம் என நான்கு தமிழ்மறைகளும், திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருமறை, திருநாவுக்கரசுவாமிகள் திருமறை, சுந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் திருமறை, மாணிக்கவாசக சுவாமிகள் திருமறை என நான்கு. ஆரிய வேதங்கள் நான்கு எனக் குறிப்பிடப்பட்டனம் “த்ரமி” என்று அமர கோசம் முதலியன கூறுகின்றன. அங்கனமே தமிழ்மறைகள் நால்வர் தமிழ் எனப் பிரசித்தி பெற்றிருப்பினும் “தேவர் குறனுந் திருநான்மறை முடிவும்-மூவர்தமிழும்” எனத் தெய்வப் புலமை ஒளவைப் பிராட்டியாரும்,

தேவரெல்லாந் தொழச்சிவந்த செந்தான் முக்கட்
செங்கரும்பே மொழிக்குமொழி தித்திப் பாக
மூவர்சொலுந் தமிழ்கேட்குத் திருச்செ விக்கே
மூடனேன் புலம்பியசொல்

எனத் தாயுமான சுவாமிகளும் வைராக்கியசதகக்காரர், பிரபுவிங்க லீலைக்காரர் முதலிய பிறரு மிங்ஙனங் கூறுதல் காண்க. அதர்வ முனிவராலும் அங்கிரா முனிவரானுங் கண்டெடுக்கப்

பட்ட மந்திர பாகங்கள் “அதர்வணவேதம்” என நான்காவதாக வைத்தென்னப் பட்டாற்போல் திருவாதழூர் முனிவரா னியற் றப் பட்டுத் தில் வைவாழந்தன முனிவர்களாற் கண்டெடுக்கப்பட்ட திருவாசகம் திருக்கோவை என்பன நான்காம் வேதமாக வைத்தென்னப்படும் என்க.

ஆரிய வேதங்கட்குப் பிருகதி, அநுட்டுப் முதலிய சந்தங்கள் இருத்தல் போலத் தமிழ் வேதங்கட்கும் நட்பாடை தக்கராகம் முதலிய பண்கள் இருத்தல் காண்க. உதாத்தம், அநுதாத்தம், சுவரிதம், பிரச்சயங்காளாய சரங்கள் போலத் தமிழ் மறைக்கும் எடுத்தல், படுத்தல், நலிதல், மெலிதலாய நான்கு முன்னெடங்க. ஆரிய வேதசாகைகள் போலத் தமிழ் வேதத் திருப்பதிகங்கள் கொள்ளப்படும். அச்சாகைகளின் வரும் பிராஹ்மணம், கண்டம், அநுவாகம் போலத் தமிழ் மறைகளினுந் திருப்பதிகங்கங்கள் தோறு முள்ள திருப்பாகரங்கள் என்னப்படும், அநுவாகமாதியவற்றில் வரும் பஞ்சாதிகள் போலத் திருப்பாகர அடிகள் இருத்தல் காண்க. ஆரியவேதங்களில் “அதாப்தவிதஸ்யவாசி, சப்தவிதக் சாமோபாசீதயத்கிம்ஸ வாசோகுமிதி” எனச் சாமவேதத்திற் கூறியாங்கு எழுவகைச் சாமபேதமிருத்தல் போல எழுவகைத் திருமுறைகளிருத்தல் காண்க. இங்ஙனம் ஏனையவற்றையு மொட்டி யுணர்ந்து கொள்க.

ஆரியவேத தமிழ்வேத ஒற்றமை

ஆரியவேதம் (ஆ)-முதலிற் சிவபெருமானால் அருளப்பட்டது.

தமிழ் வேதம் (த)-அங்ஙனமே ஆதிமிற் சிவபெருமானாற் செய்தருளப்பட்டதென்று சிவரகசியங் கூறுகின்றது.

ஆ- சிவபெருமான் நான்கு திருமுகங்களின்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது.

- த - சிவபெருமான், ஆசாரியசவாமிகள், நால்வர் திரு முகங்களின்று தோற்றுவிக்கப்பட்டது.
- ஆ - சாகைகளையுடையது.
- த - திருப்பதிகங்களையுடையது.
- ஆ - நான்கு
- த - நான்கு
- ஆ - சுந்தரசவாமி, அதர்வமுனிவர், சுவேதாசவதர முனிவர், பிரமதேவர், சன்ர்குமார், யாஞ்ஞனற்கியர், வியாசர், பிரசாபதி, வருணன், ஆசுவலாயனர், அநுமார், தத்தாத்திரேயர், முதலிய பலராற் பின்னர் சொல்லி யருளப்பட்டது.
- த - திருஞானசம்பந்தமூர்த்திசவாமிகள், திருநாவுக்கரச சவாமிகள், சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகள், மாணிக்கவாசக சவாமிகள், சேந்தனார், திருமாளிகைத்தேவர், புருடோத்தமநம்பி, கருவுர்த்தேவர் முதலாமினோராற் பின்னர் சொல்லி யருளப்பட்டது.
- ஆ - பலபடக்கிடந்து வியாச முனிவரால் வகுக்கப்பட்டது.
- த - பலபடக்கிடந்து நம்பியாண்டார்நம்பி என்னுஞ்சைவ முனிவரால் திருமுறையாக வகுக்கப்பட்டது.
- ஆ - பின்னர் பிரமதேவராற் கூறப்பட்டது.
- த - பின்னர் பிள்ளையாராற் கூறப்பட்டது.
- ஆ - அநேக சாகைகள் இலதாமிற்று.
- த - அநேக திருப்பதிகங்கள் இலதாமிற்று.
- ஆ - காய்த்திரி, அநுட்டு, பிருகதி, பந்தி முதலாய சந்தங்களுடன் ஓதப்படும்

- த — நட்டபாடை, பழம்பஞ்சரம், தக்கராகம், கொல்லி முதலாய பண்களுடன் ஒத்தப்படும்.
- ஆ— சனம், சடை, பொருந்த அத்தியயனம் பண்ணப் படும்.
- த — சுத்தாங்கம், கீதாங்கம் இவை பொருந்தப் பாராயனாஞ் செய்யப்படும்.
- ஆ— சனாதனர், அகத்தியர், சத்தியவசா என்பவர் புத்திரர் இராதிதராமுனிவர், பூரு சிட்ட முனிகுமாரர் தபோநித்யர், மொற்கல்யர், புத்திரர் நாகர் முதலா மினோர் விதக்கப்பட்டனர்.
- த — அப்புதியடிகள் நாயனார், திருநீலநக்கநாயனார், சிறுத்தொண்ட நாயனார், சண்டேகரநாயனார், மார்க்கண்டேயனார், கோச்செங்கட்சோழநாயனார் முதலாமினோர் விதக்கப்பட்டனர்.
- ஆ— யாஞ்ஞவற்கியரது மனைவியாரான மைத்திரேயி, கார்க்கி முதலிய நங்கையர் பேசப்பட்டார்கள்.
- த — காரைக்காலம்மையார், மங்கையர்க்கரசியார் முதலிய நங்கையர் வியக்கப்பெற்றனர்.
- ஆ— “மைத்திரேயீதி கோலாசயாஞ்ஞவல்கிய உத்யாஸ் யந்வா அரேஹமஸ் மாத்ஸ் தாநாதஸ்மிகந்ததே” என மைத்திரேயி என்னும் மாதரசிக்கு உபதேசிக்கப் பட்டது.
- த — “மானினேரவிழி மாதராய் வழுதிக்கு மாபெருந் தேவிகேள்” என மங்கையர்க்கரசியென்னு நங்கையர் திலகத்திற்கு உபதேசிக்கப்பட்டது.
- ஆ— யமன் மனைவியாகிய ஜான்மலி என்பவளால் கடவல்லி என்னும் யசர்வேத பாகம் உபதேசிக்கப் பட்டது.

- த – பரமத்தன் மனைவியாராய், சிவபெருமானால் அம்மையேயென்று அழைக்கப்பட்ட காரைக்காலம் மையாரால் மூத்ததிருப்பதிகம் பாடப்பட்டது.
- ஆ – அவிமுக்தம், திருப்பருப்பதம், நொடித்தான்மலை (திருக்கமிலாய்) திருக்கேதாரம், சிதம்பரம், திருவாளூர், பிரயாகை முதலிய தலங்களைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது.
- த – அவைமிற்றைப் புகழ்ந்து கூறுகின்றது.
- ஆ – சனகாதி நால்வர்க்கும் கல்லாலநீழற்கண் எழுந்தருளி யிருந்து சிவத்துவஞானம் உபதேசித்தருளியதையக்கர் வேதபாகமாகிய தசஷிணாழர்த்தியுபநிடதம் வியக்கின்றது.
- த – அதனை யாங்காங்கு வியந்து போற்றுகின்றது.
- ஆ – திருநீற்றின் மகிழை கூறுவது பஸ்மசாபால உபநிடதம்.
- த – திருநீற்றுமகிழை கூறுவது திருநீற்றுப்பதிகம்.
- ஆ – விநாயக்கடவுள், வீரபத்திரக்கடவுள், தக்கயாக சங்காரம், சப்பிரமணியக்கடவுள் என்னுமிவரை வியந்து துதிக்கின்றது.
- த – அவர்களை ஆங்காங்குப் போற்றுகின்றது.
- ஆ – தேவியாகிய பரமேச்சரையைப் பலஇடங்களிற் பேசும்.
- த – அவ்வாறு கூறும்.
- ஆ – கோமிலாகிய சிதம்பரத்தையே விசேஷமாகப் புகழ்வது.
- த – அங்கனே புகழ்வது.
- ஆ – ஆரியமுதனூல்.
- த – தமிழ் முதனூல்.
- ஆ – இறுதிக்கண் பாராயணப்பண் கூறும்.

த - திருப்பதிகமுடிவில் அப்பயன் கூறும்.

ஆ - சிவாஸ்யநித்தியநெமித்திகங்கள் சிவபூசை முதலிய வற்றினோதப் பெறும்.

த - அவற்றினோதப்பெறும்.

ஆ - முத்தியை அமிர்தம் என்று கூறும்.

த - அங்ஙனம் கூறும்.

ஆ - முத்திப்பதத்தைச்சவர்க்கம், நாகலோகம், சோமலோகம் என்றுரைக்கும்.

த - முத்தியைவிண்ணுலகம், உம்பர்பதி, வீடுவான், சிவலோகம் என்று கூறும்.

ஆ - தடத்தசொருபலக்கணங்கள் கூறப்படும்.

த - இருவகை இலக்கணமும் இயம்பப்படும்.

ஆ - தாபத்திரயங்களைஅடக்கும் பஞ்சாந்தி கூறும்.

த - எவ்வகைத் துன்பங்களையும் போக்குங் கோளறு பதிகங் கூறும்.

ஆ - உபநிடதச் சாகைத் தொகை கூறும்.

த - திருப்பதிகத்தொகை யுரைக்கும்.

ஆ - ஓம் நமோபகவதேருத்ராய! ஓம் நமஸ்தேருத்ரமந் யவ! எனவரும் உருத்திர நமகமுள்ளது.

த - “வேற்றாகிவிண்ணாகிநின்றாய் போற்றி, மீளாமேயா ளௌன்னைக் கொண்டாய் போற்றி”என இங்ஙனம் போற்றித் திருத்தாண்டகம், போற்றித்திருவிருத்தம், போற்றித்திருவகவல் உள்ளன.

- ஆ -** பஞ்சாட்சரம், உருத்திராக்கம், யோகம், பஞ்சப் பிரமம், ஷடங்கம் என்னுமிவை நரசிங்கதாபினி, உருத்திராக்க சாபாலம், தரிசனம், பஞ்சப்பிரமம், காலாக்கினிருத்திரம், பஸ்மசாபாலம் என்னுமிவை முதலிய உபநிடதங்களி னுணர்த்தப்படும்.
- த -** இவை பஞ்சாக்கிரப்பதிகம், நமச்சிவாயப்பதிகம், திருநேரிசை, திருநீற்றுப்பதிகம் முதலியவற்றில் நன்கு உணர்த்தப்படும்.

இன்னன பலபொருள்களொத்தலானே இருவேதங்கட்கும் பேதங்காண்கிலேம். ஆரியவேதமே தமிழ்வேதம், தமிழ்வேதமே ஆரியவேதம் என்க.

ஆரியவேததமிழ்வேததாரதம்மியம்

- ஆரியவேதம் -** பரப்பிரமமாகிய பரமசிவனாலே அருளப் பட்டது.
- தமிழ்வேதம் -** அப் பிரமசிவனைத் தம்முளடக்கிய பெரியோர்களால் திருவாய் மலர்ந்தருளப் பெற்றது.
- ஆ -** பலபடக் கிடந்ததனை நான்காக வகுத்தவர் காசித் திருப்பதியில் மயக்கமுற்றவராகிய வியாதமுனிவர்.
- த -** பலபடக் கிடந்தனைத் திருமுறையாக வகுத்தவர் திருநாரையுர்த் திருப்பதியில் ஞானவிளக்கமுற்ற ஆதிசைவ முனிகளாகிய நம்பியாண்டார்நம்பிகள்.
- ஆ -** சிவப்பிரானால் எழுதப்படாதது.
- த -** அவ்வாரியவேதம் அருளிய சிற்றம்பலம் உடையாராலே எழுதப்பட்டது.

- ஆ -** வேதாரணியத்திலே கதவை மூடிச் சிவலிங்கத்தை நேரேதரிசிக்க வொட்டாமற் செய்தது.
- த -** பூட்டியகதவைத் திறந்துஅதனைத் தரிசிக்கச் செய்தது.
- ஆ -** இந்திரன், சந்திரன், அன்னமயம், பிரான்மயம், விஞ்ஞானமயம், பிரமன், விட்டுனு முதலிய பெயர்களானும் பிரமத்தைப் போற்றுவது.
- த -** அங்ஙனமின்றிச் சிவபெருமானுக்கே சிறப்பாயுள்ள திருநாமங்களை எடுத்துப் போற்றுவது.
- ஆ -** யசர்வேதத்துட் சுக்கில யசர்வேதம் ஓதுவோரை மத்தியானத்திற் சண்டாளத்துவம் உடையராகச் செய்வது.
- த -** எதை எப்பொழுது ஓதினும் சண்டாளத்துவம் நீங்கச் செய்வது.
- ஆ -** வாரணாகி, சிதம்பரம், பிரயாகை, திருவாளூர், சீர்காழி முதலிய சிவதலங்களைப் புகழ்வது.
- த -** அவை முதலாகிய அநேக தலங்களைப் புகழ்வது.
- ஆ -** உபந்யாஸ் சடங்குசெய்தபின் ஓதப்பெறுவது.
- த -** அச்சடங்கன்றிச் சமயதீக்கை, விசேஷதீக்கை முதலியன பெற்றோர்களால் ஓதப்பெறுவது.
- ஆ -** பலதேவர்களைப் புகழ்வது.
- த -** அவர்களையெல்லாம் பசுக்களென்று ஓதுக்கி விட்டுச் சிவபெருமான் ஒருவரையே பதியென்று புகழ்வது.
- ஆ -** யசர்வேத தைத்திரிய முதற்சாகை வருணன் தன் குமாரன் பிருகுவக்கு உரைக்கப் பெற்றது.

- த - "தோடுடைய" என்னும் முதற்குறிப்பையுடைய
முதற்றிருச் சாகைபிள்ளையார், தம் பிதாவுக்கு
உரைக்கப் பெற்றது.
- ஆ - காயத்திரி, அநுட்டுப், திருட்டுப், பந்தி, உட்டினிக்
முதலாய ஏழு சந்த சக்ளையுடையது.
- த - நட்பாடை, தக்கராகம், கொல்லி, தக்கேசி, குறிஞ்சி,
பழந்தக்கராகம், மேகராகக்குறிஞ்சி, வியாழக்
குறிஞ்சி, இந்தளம், சிகாமரம், நட்டராகம்,
பியந்தைக்காந்தாரம், செவ்வழி முதலிய முக்கிய
இருபத்தொரு சந்தங்களை உடைது.
- ஆ - அத்தியயன மாத்திரமுடையது.
- த - அதனுடனே நித்தியழுசை, நைமித்திகமாகிய
மகோற்சவம் என்னும் இவற்றையுமுடையது.
- ஆ - பலசமயிகளும் பதிப்பொருளை நிச்சயிக்க
வொட்டாது மயக்கங் செய்வது.
- த - பதிப்பொருள் சிவபெருமானேயென்று நன்கு
விளக்குவது.
- ஆ - ஓதுவார் “விழிந்ரபெருக்கி-நெஞ்சநெக்குருகிநிற்க” செய்யாதது.
- த - ஓதுவார் “கருங்கண் மனமுங் கரைத்துகக்
கண்கடொடு மணற் கேணியிற் கரந்து நீர்பாய-
மெய்ம் மயிர்பொடிப்ப விதிர்விதிர்ப் பெய்தி-
யன்பரா”கச் செய்வது.
- ஆ - விட்டுனு, பிரமன், குரியன், அக்கினி என்னு
மிவர்கட்கும் ஆதிக்கம் கூறும் உபப்பிருங்
கணங்களை யுடையது.

- த - பரம்பொருளாகிய சிவபெருமானைத் தம்முள் அடக்கிய சிவண்டியார்களுக்கே ஆதிக்க முரைக்கும் உபப்பிருங் கணத்தையுடையது.
- ஆ - பதினெட்டுப் புராணங்களாகிய உபப்பிருகங்கணங்களையுடையது.
- த - அறுபத்து மூவராந் தனியடியார் புராணங்கள் அறுபத்து மூன்றும், தொகையடியார் புராணங்கள் ஒன்பதுமாகிய எழுபானிரண்டு புராணங்களாகிய உடையது. உபப்பிருங்கணங்களை
- ஆ - உலகியல் வழக்கங்களும் தனுர்வேதம், கந்தருவ வேதம், அர்த்தவேதம், ஆயுர்வேதம் என்னும் உப வேதங்களை உடையது.
- த - உலகியல் வழக்குடன் சரியை, கிரியை, யோகஞான பதலக்கணங்களையும் முத்தி நெறியையும் முன்னுறத் தெரிக்கும் திருவிசைப்பா, திருப் பஸ்லாண்டு, திருமந்திரம் பதினொராந் திருமுறை என்னும் உபவேதங்களை உடையது.
- ஆ - கேட்டோர் ஆசுவலாயனர், சனக்குமாரர், புகண்டர் பைப்பலாதர், பிப்பலாதர், மைத்திரேமி, சவேதகேது அங்கீரக, அசவினி தேவதைகள், தத்தியங்முனி, பிருகு, யமன் முதலிய பகக்கள்.
- த - இதனைக் கேட்டவர் பதிப்பொருளாகிய பரமசிவன் ஒருவரே.
- ஆ - தன்கணுள்ள மந்திரங்களை தேவர்கள் பேர் முகத்தில் அத்திரன்களாகப் பிரயோகித்தபோது அசர்களாற் கவரப்பட்டது.
- த - தன்கணுள்ள திருப்பாசர மந்திரத்தை முனை முகத்தில் அத்திரமாகப் பிரயோகித்தகாலைப் புத்த

நந்தி தலையுருளவும், புத்தர்கள் கவர முடியாது வெருளி யோடவும் செய்தது.

- ஆ - அசரர் கடன்ரூக்குட் கொண்டுசெல்லவும் அதற்குள் அமைந்து இருந்தது.
- த - பிள்ளையார் வைகையாற்றில் விட எதிரேறி நீரைக் கிழித்துச் சென்றது.
- ஆ - கடற்குள் தாண்தங்கிய இடத்திற்கு யாதோர் மகிமை யும் உண்டாகப் பெற்றில்லது.
- த - தான் யான்டுச் சென்று தங்கிற்றோஆன்டுத் திருவேடகம் என்னும் திருத்தலமுண்டாகிச் சிவபெருமான் சாந்தித்தியராய் அமர்ந்து இன்றும் அருள்புரியப் பெற்றது.
- ஆ - இசைக்குள் அடங்கியது.
- த - இசைக்குள் அடங்காதது. (அதுயாழ்மூரித் திருப்பதிகம் பாடியருளிய காலத்துத் திருநீலகண்ட யாழ்ப்பாண நாயனார் தம் யாழை முரிக்கப் போய உண்மையாற் றெரிந்தாம்.)
- ஆ - அழிதன் மாலையவாய சுவர்க்காதி பதவிகளை யடைவிக்கும் வேள்விகளைப் போதிப்பது.
- த - அப்பதவிகளமிந்து அவையிற்றின் தலைவர்களும் தொங்கினார்கள், அவர் தொகை கங்கைக்கரைக் கண் உள்ளமணலை நிகர்க்குமாதலின் அவையிற்றை நச்சாது சிவபுண்ணியங்களைச் செய்க என்றுரைப்பது.
- ஆ - வெளிப்படையிற் கன்மயாகமுங் குறிப்பின் - ஞான யாகமும் விதிப்பது.
- த - வெளிப்படையில் ஞானயாகமும் குறிப்பிற் கன்மயாகமும் கூறுவது.

- ஆ -** இசைக் கருவிகளின்றிப் பாராயணம் பண்ணப் படுவது.
- த -** தாளம் வீணையென்னும் இசைக்கருவிகளுடன் பாராயணம் பண்ணப்படுவது.
- ஆ -** எந்த மந்திரங்களும் பிரணவமின்றி இயங்கப் பெறாதது.
- த -** எத்திருப்பதிக மந்திரங்களும் பிரணவம் வேண் டாதே மியங்கப் பெறுவது.
- ஆ -** ‘(ப்ரஹ்மசர்யேணத பச்சைவ தேவாஸ் சுவர்க்கம் லோகமாயந்) என்று அதர்வணவேதங் கூறுமாறு பிரமசரியத்தாலும் தவத்தாலுமே சுவர்க்கத்தைத் தேவர்கள் பெற்றார்க ளென்பது, சாமவேதமும் இங்ஙனே கூறும்.
- த -** எந்நிலையுடையாராயினும் சிவபெருமானுக்கு அன்பராயினவர் அழியாத பேரின்பத்தையுடைவர் என்பது.
- ஆ -** புத்ரேணலோகாந் ஜயதி (புத்ரேணாநந்தியமச்நுகே) நாடுபுத்ரஸ்யலோகோஸ்தி என்னுமிவை போன்ற பல வசனங்களாலே புத்திரனால் உத்தம லோகத்தை அடையலாம். ஆகலாற் புத்திரப்பேறு உத்தம லோகசாதகம் என்கின்றது.
- த -** “தந்தையார் தாயார் உடன் பிறந்தார் தாரமார் புத்திரரார் தாந்தாமாரே-வந்தவா ஏறங்களே போமாறே தோமாய மாமிதற்கேது மகிழ் வேண்டாம்” எந்தையரது திருநாமாகிய நமச்சிவாய வென்று உரைமின் உடனே எழுவிசும்பின் மேலிருக்கலா மென்று உரைப்பது
- ஆ -** “அரவகவல்குலார் பாலாசை நீத்தவர்க்கே வீடு என்பது.

- த - “அரவகவல் குலார் பாலாசைநீத் தவர்க்கேவீடு—தருவமென் றளவில் வேதஞ் சாற்றிய தலைவன் றன்னைப் பரவைதன் புலவிதீர்ப்பான் கழுது கண் படுக் கும்பானா ஸிரவினிற் ரூது” போக்கியது.
- ஆ - திரிபுரதகன ரதத்திற்குக் குதிரைகளாகும்.
- த - தெய்வத் தன்மை பொருந்திய (ஆரம்) மாலையாக விளங்கும்.
- ஆ - வருந்தித் தவஞ்செய்து தன்னை திருவடிப் பாது கையாக அணியப்பெற்றது.
- த - இறைவனேதிருவடி நோவ எழுந்தருளி வந்து எழுதித் திருகரத்திற் தாங்கப் பெற்றது.
- ஆ - தன்னைக் கேட்ட சனகாதி நால்வர்க்கும் ஞானம் உதியா வண்ணம் கலக்கம் உண்டாக்கியது.
- த - தன்னைக் கேட்ட பாண்டியனாருக்கும் யானை முதலியவற்றிற்கும் அறிவு விளங்கச் செய்தது. அஃதன்றி அநேக சமணர், புத்தர்களுக்கும் சிவஞானத்தை உதிப்பித்தது.
- ஆ - நாராயணம், தைத்திரியம், சாத்தோக்கியம், பிருக தாரணியம், கைவல்லியம் என்னும் உபநிடதங் களாகிய ஐந்து திருப்பதிகங்களாலும் தகர வித்தையாம் சிதம்பர வழிபாட்டை விளம்புவது.
- த - கற்றாங்கு, ஆடினாய், அன்னம், பனைக்கை, செஞ்சடை, பத்தனாய், அரியானை, பாளையுடை, கருநட்ட, மங்குன், மடித்தாடு என்றற் றொடக்கத்த பதினொரு திருப்பதிகங்களானும் தகரவித்தையாம் சிதம்பர வழிபாட்டை யுரைப்பது.
- ஆ - சிதம்பரசேஷத்திர முதலியவற்றிலுள்ள சிவசந்திதானங் களில் “அவதாரதயாத்” என்று சுட்டியம் உரைக்கப் பெறுவது.

- த - சிதம்பர மகாதலம் முதலிய திவ்விய திருப்பதிகள் தோறுமுள்ள சிவசன்னிதானங்களிலே பூசா காலங்களில் “தேவாரம் அருளிப் பாடுக,” “திருவாசகம் அருளிப் பாடுக” என்று சுட்டியம் உரைக்கப் பெறுவது.
- ஆ - ஆயிரத்து நூற்று முப்பத்தொரு சாகைகளைக் கொண்டது.
- த - ஓரிலக்கத்து மூவாமிரஞ்சாகைகளாகத் திருப்பதிகங்களை உடையது.
- ஆ - சாமவேத கானஞ் செய்த இராவணனுக்குச் சிவபெருமான் முக்கோடி நாளும், ஒரு வாளும், தேரும் அருளினார்.
- த - இவ்வேதம் பாடினவர்களின் பொருட்டு சிவபெருமான் பல உயிரை எழுப்பியும், நோய்களை நீக்கியும், பொன்னீந்தும், திருமணத்தில் அநேகருக்கு முத்தி கொடுத்து அருளியும், வேண்டிய வேண்டியாங்கு அருளினர்.
- ஆ - இதனைக் கேட்டு களிப்ப இது பெரும்பாலும் வழங்கப் பெறும் உத்தரத்தைக் கணோர்ச்சபையும் வகுத்தாடி யருளினானல்லன் இறைவன்.
- த - இதனைக் கேட்டுக் களிப்பான். இது வழங்கப் பெறும் திருவாலங்காடு முதல் கன்னியா சூமரிகாறுமைந்து சபை வகுத்து ஆடியருளி நிற்கும் அவ்விறைவன்.
- ஆ - அசுரபரிசம் பட்டுக் குற்றமடைந்து காஞ்சியில் வந்து பூசித்து மாற்றிக் கொண்டது.
- த - அக்கினி எங்ஙனம் அழுக்கின்றித் தன்னைச் சேர்ந்த வஸ்துக்களையும் தம் போலாக்குகிறதோ அங்ஙனந் தானோர் குற்றமடையாது தன்னைத் தொட்டவர்களையும் பரிசுத்தப் படுத்துகின்றது.
- ஆ - அற்புத வாயிலாகச் சிவபரத்துவம் செய்தது காணேம்.
- த - அநேக திவ்வியாற்புதங்களைந் காட்டி அவை வாயிலாகப்

பரசிவனே முழுமுதற் கடவுள் என்றும் சைவசித்தந்தமே மெய்ச்சமயம் என்றும் விளக்கிற்று.

- ஆ - அபசுரத்துடன் ஒதினால் துவட்டாவுக்கும் இந்திராதி தேவர்கட்கும் பெருந்துண்பு விளைத்தது போலச் சங்கடங்களை விளைப்பது.
- த - “இசைகூர வந்தவண மேத்துமவர்” எனவும் “சம்பந்தன் கருது பாடல், கோழையா வழைப்பினுங் கூடுவார் நீடுவானுலனகினாடே” எனவும் ஆளுடைய பிள்ளையார் திருவாய் மலர்ந்தருளி யாங்கு எவ்வணமேத்தினும் எல்லாப் பொருளையும் பயப்பது.
- ஆ - ஒருவருக்கு எங்ஙனம் தம் வாக்கு அத்துணை இன்பமாத் தோன்றாதோ அன்னதே போலப் பரப்பிரமமாகிய பரசிவத்திற்கு அத்துணையின்பமாத் தோன்றாதது.
- த - ஒருவர்க்கெங்ஙனந் தம் வாக்கினும் தம் மதலையர் குதலைகள் இன்பம் பயக்குமோ அதினும், விடர்களுக்குத் தங்காதல் இளம்பாவையர் உரைகள் எத்துணை மகிழ்வை விளைக்குமோ அவையே மானப், பரப்பிரமமாகிய பரசிவனார்க்கு அத்துணை மகிழ்வை விளைப்பது.
- ஆ - பிரம காயத்திரி கூறி மூன்று சத்தி செய்வார் அஃதோ துவார்.
- த - பிரம காயத்திரியுடன் சிவகாயத்திரி பஞ்சப்பிரமம், சடங்கம் முதலியவரைத்து நான்கு சந்தி செய்வார் இஃதோதுவார்.
- ஆ - சோமுகன் கவர்ந்து கடவிலொளித்த போது, நீருக்கு அழியாத தென்பதை மாத்திரம் விளக்கியது.
- த - பிள்ளையார் சமணவாதம் புரிந்த காலை நீருக்கும் நெருப்பிற்கும் அழியாதது என்பதை விளக்கியது.
- ஆ - இதனைச் செய்திபின் பரசிவனிடம் அஞேகர் வணங்கி நோன்பிஞர்றிக் கேட்டுக் கொண்டனர்.
- த - இதனைச் செய்யுங் காலத்திலேயே பரசிவனார், தம்மாலாக வேண்டியவற்றை ஏவலான் போலியற்றிக் கீதவிருப்ப ணெங்ஙனம் பாடகற் கிப்பல்லவி கூறுக, இப்பதங் கூறுக,

என்று தானாக எடுத்துக் கொடுத்தவன் பாடக் கேட்டு வகையங் கடலிற் படிவனோ, அது சிவன் அடியெடுத்துக் கொடுத்து இரந்து மன்றாடிப் பாடக்கேட்டுக் களித்தமையாலன்றோ மன்றாடி யன்றாடியென்னும் பெயர் கொள்ளாமே எஞ்ஞான்றும் மன்றாடியென்னும் பெயரைக் கொண்டனர் என்க.

இங்ஙனந் திராவிட வேதப் பெருமை இன்னும் பல கோடி இல்லையோ அவையெல்லாம் பல நாளாகப் பன்னாப் படைத்தார். உடம்பெல்லாம் காது பெற்றார்க்குச் சொன்னாலுங் சொல்லித் தொலைவு படுமோ? கேட்டு முடியுமோ? இல்லை! இல்லை! ஆகஸால் அப்பாற் செல்வாம்.

தமிழ் வேதம் பூர்வீகமே

ஆரியர் சிலர் ஆரிய வேதங்கள் சாகஷாத் பரப்பிரமத்தாற் செய்தவை. திராவிட வேதங்கள் மாணிக்கவாசகரின் பின் தோன்றியவை. எனவே கலியுகப் பாடல்கள், இருக்கு முதலிய வேதங்களோ யுகாயுகங்களாக உள்ளன. தமிழ் வேதப் பாடல்கள் மானுடரால் இயற்றப்பட்டன என்று உண்மை உணராமே நிந்திப்பர். அவையெல்லாம் பதி வாக்கென்றே கொள்ளப்படும் என்பது அதிப்பிரபல நியாயந்தானே முன்னர் விளக்கப்பட்டது. அன்றியும்,

“சகோவாச இரக் வேதம் பசவோதியேவியயுர் வேதச் சாமவேத அதர்வணம் சதுர்த்தமிதி பாசபுராணம் பஞ்சமம் வேதாநாம்” எனச் சாந்தோக்கியர் சுருதியிலே ஏழாவது பிரபாகத்திலே சூறியாங்கு ஐந்தாம் வேதம் என்று புகழப்பட்டதாகியுள்ள பரமேதிகாசமாகிய சிவரகசியத்திலே ஒன்பதாம் அமிசத்திலே சிவபெருமான் திராவிட வேதத்தைத் திருவாய் மலர்ந்தருளினார் என்றும் அது பரிவதாகிருதியாக வெள்ளிமலைக்கண் விளக்குகிறதென்றும், அதன் பாகங்களையே ஆன்மாக் கட்டு வேண்டிய அளவு ஸ்ரீஞானசம் பந் தாதி

அருளாளர்கள் பின் சிவாஞ்ஜைப்படி வெளிப்படுத்துவாரென்றுங் கூறப்பட்டமையானும், அங்ஙனே வெளிப்படுத்தி அருளினமையானும் திராவிடவேதங்களும் பூர்வமே உள்ளன என்க,

வியாசர் வேதங்களை நான்காக வகுப்பதற்கு முன் தமிழ்மொழி இருந்த உண்மை,

(மாரியுங் கோடையும் வார்பனி தூங்கநின்
நேரியும் நின்றங் கிணைக்கின்ற காலத்து
ஆரியமும் தமிழும் உடனே சொலிக்
காரிகை யார்க்குக் கருணை செய்தானே
என்னுந் திருமந்திரம் இங்கே நினைக்கற் பாலது))

ஆசிரியர் தொல்காப்பியனார் செய்த இலக்கணப் பாயிரத்தில் மதுரையாசிரியர் நஃ்சினார்க்கினியர் ஆகிய பிராமணர் நன்கு விளக்கியதுங் கண்டுணர்க. அங்ஙனம் வச்சிர குசிகோபநிடதச் சுருதியும் துவாபர யுகத்திற் தோன்றினார் வியாசர் என்று தெரிகின்றது. இவ்வாறு துவாபர யுகத்திற் தோன்றிய வியாசர், தமது குமாரரான சகமுனிவர்க்கு யசர்வேத பாகமாகிய சுகரகசிய உபநிடத்தை உபதேசித்ததாக வேதாந்தத்தாற் தெரிகிறது. அதற்கு முன் அப்பாகம் இன்றோ? அதர்வன வேதத்திலே ஒரு சாகை சீதாபிராட்டியின் பெருமை அறைகின்றது. அவர் துவாபரயுகத்தார் ஆகவின் அதன் பின்னர்த்தான் அப்பாகஞ் செய்யப்பட்டதோ? இன்னும் அதர்வன வேதபாகங்களிற் கிருஷ்ணர் விடயங்களும், இராமதாபினியில் இராமர் விடயங்களும், யசர்வேதபாகம் ஒன்றிற் சுவேதாசுபதரமுனிவர் கூறியவும் காணப் படுகின்றன. இவர்களும் துவாபரயுகத்தவர் ஆகவின் அதற்குமுன் இவைகளில்லை யென்றன் றோ தெரிகிறது. ஆதலால் ஆரியவேதமும் பிற்காலத்தவரானும், மானுடர்களானும் வெளியிடப்பட்டனவே யெனின் ஆரியர் என் சொல்வர். வேதங்களைச் சொன்ன வியாசர், பிரசாபதி, பிரமன், ஆகவலாயனர், யாஞ்ஞவற்கியர், தத்தாத்திரேயர், அருமார், வருணன் முதலினோரையெல்லாந் தேவாம்சமென்பர் போலும். அங்ஙனே யாழுந் தமிழ்மறை அருளிச் செய்தவர்கள் யாவருந் தேவர்களுக்கும் மேற்பட்ட அம்சம் என்கிறோம். “வேதாந்தே

பரமம் குயல்ம் புராகல்ப பிரசோதிதம்” என்னும் யசர்வேத சாகை வசனப்படி பழையகற் பங்களிற் பிரமத் தால் வெளியிடப்பட்ட சுருதிகளையே பின்னர்ப் பலப்பல இருடிகள் தம் வாக்குப் போலக் கூறினர் என்பர் போலும். அங்ஙனாயின், தமிழ் வேதமும் அவ்வணமே பூவத் திற் பிரமத் தான் வெளிப்படுத்தியருளப் பெற்றுப் பின்னர்த் திருஞானசம்பந்த சவாமிகள் முதலாயினாரால் வெளிப்படுத்தியருளப் பெற்ற தென்கின்றோம்.

அன்றியுந் திருஞானசம்பந்தமூர்த்தி சவாமிகள் திருநாவுக்கரசு சவாமிகள் சுந்தரமூர்த்தி சவாமிகள் தாங்கள் அருளிச் செய்த திருப்பாகரங்களிலே பிரமமாகிய பரசிவனாரால் அருளப்பட்ட ஆரியவேதம், தமிழ் வேதம் என்னும் இரண்டனையும் புகழ்கின்றனர். ஆரியவேதத்தை ஆரியம் என்றும், தமிழ்வேதத்தைத் தமிழ் என்றும் உரைத்தருளினர்.

திருவென்குரு (1-திருமுறை)

ஆதியவருமறையீருமையலர்கொடு
வோதீயருணர்வுடையோரே.

அச்சிறுபாக்கம்(1-திருமுறை)

தமிழ்ச்சொல்லும் வடசொலுந் தாணிழற் சேர
வம்மலர்க் கொன்றையணிந்துவெம்மடிகள்

(1-77-4)

திருக்கடம்பத்துறை (5-திருமுறை)

ஆரியந்தமிழோடிசையானவன்
கூரியகுணத் தார்குறிநின்றவன்
காரிகையுடையான்கடம் பந்துறைச்
சீரியல்பத்தர்சென்றடைமின்களே.

திருவாவடுதுறை (6-திருமுறை)

பந்தணவுமெல்விரலாள் பாகன் றன்னை
பாடலோடாடல் பின்றான் றன்னைக்

கொந்தணவுநறுங்கொன்றைமாலையானைக்
கோலமாந்லமிடற்றான் றன்னைச்
செந்தமிழோடாரியனைச் சீரியானை.

திருமறைக்காடு (6-திருமறை)

முத்தமிழு நான்மறையுமானால் கண்டாய்.
(சதாசிவத்துவ முத்தமிழ் வேதம் என்ற திருமந்திரம் இங்கே
கவனிக்கற்பாலது.)

திருவீழிமிழலை (7-திருமறை)

நம்பினார்க்கருள் செய்யுமந்தனை நான்மறைக்கிடமாய
வேள்வியுள்.

எனஅருளிச் செய்தமைகாண்க. ஈண்டுக் காட்டப்பட்ட
தமிழ்வேதத் திருப்பாசுரங்ளிலே ‘ஆரியம் தமிழ்’ ‘செந்தமிழ்
ஆரியர்’ ‘முத்தமிழ் நான்மறை’ என்பவற்றாற் குறிக்கப்பட்டன.
அவ்வும்மொழி மறைகளே யென்பது மறுக்கப்படாத விடயமாம்.
ஆரியாவை, தமிழ்ப்பாவை என்று கூறுதற்காங்குள்ள சக்திக்
கிரகங்கள் இடங்கொடாவென்க. இன்னும் அளப்பில
கூற்றுக்கருள்ளன. அவையெலாம் விரியுமாகவின் ஈண்டுக்
காட்டப்பட்டில். ஆங்காங்குக் கண்டுகொள்க.

இன்னும் பூர்வ திராவிட வேதத்தைச் சாரமாகவுடைய
தமிழ்மறைகளுள் ஒன்றாய திருவாசகமுந் திருக்கோவையாரும்
இரண்டாவது யுகமாகிய திரேதாயுகத்திற் செய்தருளப்பட்டன
வென்றுதெரிகிறது. அதனைச் சிறிது விவரித்துக் காட்டுவோம்.
மாணிக்கவாசகசவாமிகள் இருந்த காலம் அரிமர்த்தன
பாண்டியர் காலமென்பது நன்கு விளங்கும். அவர் காலத்தைப்
பலரும் பலவகையாகக் கூறுவர். சில ஆங்கிலக் கல்வியார்
சுமார் இரண்டாயிரம் வருடத்திற்கு முன் இருந்தார்ஏன்றும்,
சிலர் ஆயிரத்தைந்தாறு வருடங்களுக்கு முன் இருந்தார்
என்றும், சிலர் வேறுவகையாகவுங் கூறா நிற்பர். நாம்
ஆராயுங்கால், “நிரியைப் பரியாக்கி ஞாலமெல்லா நிகழ்வித்துப்

- பெரியதென்னன் மதுரை யெல்லாம் பிச்சதேற்றும்” என்று மணிவாசகப்பிரான் திருவாய் மலர்ந்தருளியுள்ளார்.

நரியைப் பரியாக்கிய இடம் சம்புகாச்வகம் என்று சொல்லப்படும். அங்ஙனஞ் சோமசுந்தரக் கடவுள் சம்பு விலங்குகளை (நரிகளை) அசுவங்களாக்கிய திருவிளையாடல் இரண்டாவது யுகமாகிய திரேதாயுகத்திலே நடந்ததாகப் பிரம கைவர்த்தமகாபுராணங் கூறுகின்றது. எங்ஙனமெனில்,

“க்ருதேப்ரஹ்மவநம் நாமத்ரேநாயாம் ஜம்புகாச்வகம்! த்வாபரேதுப்ரக்தக்கச்சம் சந்திரலேகாகவென்யுகே” என்னும் பிரம கைவர்த்தபுராண சோகங்கள் கிருதயுகத்திற் பிரமவனம் என்றும், திரேதாயுகத்திற் சம்புகாகவகம் என்றும், துவாபர யுகத்திற் பிருகத்கச்சம் என்றும், கலியுகத்திற் சந்திரலேகை என்றும் (அவ்விடம்) பெயர்பெறுமெனத் தெரிவிக்கின்றன. கலியுகத்திற் சந்திரலேகை யெனப்படு மென்ற வித்தலம் சந்தலையென வழங்கப்படுகிறது. இதிலிருந்து தான் சிவபெருமான் நரிகளைத் திரட்டிக் குதிரைகளாக்கிக் கொண்டு வந்தனர். அதனாற் சம்புகாச்வகம் எனப் பெயர்பெற்றதென்க. இதன்விரிவைப் பிரமகைலர்த்தபுராணம், சுமந்துதேவவர்மாசம் வாதத்திற் பரக்கக்காண்க. இங்ஙனம் அத்திருவிளையாடல் அக்காலத்தாகலின் திருவாதவூரடிகளும் திரேதயுகத்திலிருந்து திருக்கோவை திருவாசகங்களாகிய தமிழ்மறைகளை அருளினார் என்பது விசிதமாகின்றது. அதுபற்றியே “பக்தா மிர்தம் விச்வஜ்ஞாநுமோதநம் சர்வார்த்ததம் ஸ்ரீமணிவாசகவாங் மயம் ஸகஸ் ரசாகோபநிஷத் ஸமாகமம் நுமாம் யகம் த்ராவிடவேதசாகரம்” எனப் பண்டித நவரத்தினங்களுட் கடகர்ப்பரர் என்பார் கூறிய மணிவாசக தீபிகை கூறுகின்றது. ஆகவே இத்தமிழ்மறையின் பின்வந்த ஆரியமறைகளும் உள். ஆகலாற்றிராவி வேதம் ஆரியமறைபோலப் பூர்வமேயுளதென்க.

திருக்கடைக்காப்பு

தேவாரத் திருப்பதிகங்கள் தோறும் இறுதியில் வரும் திருப்பாசுரங்கள் திருக்கடைக்காப்பு எனப் பெயர்பெறும். திரு—அழகு, மேன்மை, கடை - இறுதி, காப்பு—காத்தல். காத்தற்பயன் கூறுஞ் செய்யுள் காப்பு எனப் பெயர்பெற்றது. திருஞானசம்மபந்தசுவாமிகள், சுந்தரமூர்த்திசுவாமிகள், காரைக் காலம்மையார், திருவிசைப்பா அருளிச்செய்த நாயன்மார் என்னும் இவர்களே திருக்கடைக்காப்புக் கூறி அவற்றில் தத்தம் திருப்பெயர்களும், திருப்பதிகப் பயன்களும் உரைத்துளார். “ஆயிரமுகத்தானகன்ற தாயினும் - பாயிரமில்லது பனுவலன்றே” என்பது செந்தமிழிலக்கண விதியாகவின் என்க. அங்ஙனே ஆரியவேதங்கள் கூறுவதற்கும் விதி மாகேசுரர் கூறினார். என்னை? ஒரு பொருஞ்சுரப்பா ணெடுத்தியாப்பான் புக்கவாசியிர, அதனை எழுவகையா னிருபணங் செய்துகாட்டல் வேண்டு மென்ப. அவை உபக்கிரமம், உபசங்காரம், அப்பியாசம், அழூர்வதை, பலம், அருத்தவாதம், உபத்தி என்பனவாம். இவையிற்றைச் சத்தலிக இலிங்கமென்ப வடநூலார். இவ்வெழுவகை இலிங்கங்களானும் ஆரியவேதசாகைகள் முற்றியுள்ளனவாம். அங்ஙனமே வேதசாகைகள் ஓவ்வொன்றன் இறுதிக்கண்ணும் விங்கங்கள் கூறப்பட்டுள்ளன. எவ்வெவ் வுபநிடதங்களை ஆரியர் கூறினரோ அவ்வவரே பல லிங்கங்களையும் சாகாவிறுதிக்கண் உரைத்துளார். ஆகலாற் திருஞானசம்பந்தர் முதலாய ஆசாரிய சுவாமிகளும் தாம் அருளியது தமிழ் வேதமாகலான் அம்முறைமை பற்றிப் பல லிங்கங்களைன்னு நூற்பயணையுந் தாமே பதிகவிறுதிக்கண் உரைத்தருளினார்கள்.

இருக்குவேத அசுஷ்மாலிக சாகையைக் குகப் பெருமானார், பிரமன் வேண்டிக்கொள்ள, அவற்கு உபதேசித்து இறுதிக்கண், “ப்ராதரதீயாதோராத்ரிக் கிருதம் பாபம் நாசயதி! சாயமதீ யாதோதிவஸக் கிருதம் பாபம் சாயதி! தத்சாயம்

ப்ராதம் ப்ரயும் ஜாதம் பாபோபாபோபவதி! ஏவமசஷமாலிகயா ஜப்தோ மந்த்ரஸ் ஸத்யஸ் கித்திகரோபவதி”எனத் தாமேபல விங்கமுங் கூறியருளினார்.

அங்கனே யகர்வேதக் கைவல்யசாகையைப் பகவான் பரமசிவனார் குத்திராசாரிய ஆகவலாயனருக்கு அறைந்து இறுதிக்கண், “யச்சதருத்ய மதிதே சோக்னி பூதோபவதி! சுவர்ணஸ்தேயாத் பூதோபவதி! சுராபானாத் பூதோபவதி! பிரம்மஹத்யாத் பூதோபவதி கிர்த்யாத்” கர்த்யாத் பூதோபவதி! தஸ்மாதுனி விமுக்தமாசிதோபவதி என்றுதாமே தூற்பயணாகிற பலலிங்கத்தையுங் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்.

கிருஷ்ண யகர்வேத மந்த்ரசாகையை அத்தியாச்சிரமி களாகிய சிவஞானியர்க்குச் சுவேதாகவதர மகாமுனிவனார் உபதேசித்து, இறுதிக்கண் “துக்கஸ்யாந்தோ பலிஷ்யதி”என்று தாமே பலலிங்கமாகிய நூற்பயனும் உரைத்துளார்.

சாமவேத பாகருத்திராக்க சாகையைப் புகண்டமகா முனிவர்க்கு உபதேசித்தருளிய காலாக்கினி ருத்திரபகவான் முடிவில் “தத்றை தேஸ்வோ காபவதி! ஏகனக் திறம் துருத்ராசஷம்” என்று தொடங்கி, “சுகுரு ஷர்வேஷாம் மந்திரணாமுபதே ஷ்டாபவதி! ஷ்டஸஹஸ்ரவ சஷககாயத்ரி ஜபஸமவாபதோதி! பிரம்மசுத்யாசுரா பானகவர்ணஸ்தேய குருதாகமனத்சம் யோகமாதகேப்பிய பூதோபவதி!”என்று தாமே நூற்பயன் உரைத்தருளினார்.

அதர்வவேத நமவசாகைகளில் ஒன்றாய அதர்வ சிகையை எல்லார்க்குந் தெரிந்த அதர்வன விருடியனார், பைப்பலாதர், ஆங்கீச, சனற்குமாரர் என்னு மூவர்க்கும் உபதேசித்து, இறுதியில், “ஏதாமதீத்யது யோகர்ப்பவாசாது விமுக்தோ விமுச்சியதே ஏதாமதீத்யது யோகர்ப்ப வாசாது விமக்தோ விமுச்சியதே” என்று தாமே பலலிங்கமாகிய நூற்பயனுங் கூறினார்.

இங்ஙனமே ஆரியவேத சாகைகள் ஒவ்வொன்றின் முடிவினும் அவ்வெற்றைக் கூறிய ஆசிரியர்களே நூற்பயனு முரைத்தார் என்று நான்குவேத சாகைகளினின்றும் வசனங்களெடுத்துக் காட்டினாம். இதனானே தமிழ்வேதத் திருப்பதிக இறுதிக் கண் நூற்பயனுரைத்த லின் றியமையாத தொன்றென்பதும், ஞானசம்பந்தர் முதலிய திருவருளாளப் பெருந்தகையார் தாங்களே நூற்பயனுரைத் தருளினமை சால்பென்பதும் யாவரும் இனிதின் உணர்ந்து கொள்க. இங்ஙனமிருத்தலால், “தோன்றா தோற்றித் துறை பல முடிப்பினுந் - நான்ற் புகழ்த் ரகுதியின்றே” என்னும் விதியில் அருளாளர்மாட்டுச் செல்லாதென்க.

தமிழ்மறைப் பாராயண பலன்

தமிழ்மறைக் கண் உள்ள திருப்பதிகங்களை அத்தியயனம் பண்ணும் பலன்கள் அவ்வப்பதிகங்களினிடத்தே உரைத்தருளப்பட்டுள்ளன. அதனாலே தமிழ்மறை எல்லாப் பயன்களையுங் கொடுக்கும் ஓர் அருமறை யென்பது பெறப்படுகின்றது. அத் தமிழ்மறைத் திருப்பதிகங்களுள் சில சிவஞானத்தைக் கொடுப்பனவும், சில போகத்தைக் கொடுப்பனவும், சில சித்திகளைக் கொடுப்பனவும், சில முத்திகளைக் கொடுப்பனவும், சில இவையல்லாத பிற பயன்களைக் கொடுப்பனவுமாக விளங்கும். ஆதலால் புத்தியை விரும்பினோர் அதனையருஞ் திருப்பதிகங்களையும், முத்தியை விரும்பினோர் அதனையருஞ் திருப்பதிகங்களையும், இரண்டனையும் விரும்பினோர் அவ்விரண்டனையுந் தரும் திருப்பதிகங்களையும் பாராயணஞ் செய்யக் கடவர். திருக்கடைக் காப்புகளைக் கொண்டு இவை புத்தியளிப்பன. இவை முத்தி தருவன. இவை சித்தி கொடுப்பன. இவையெல்லாந் தருவன என்று அறிந்து கொள்க. திருக்கடைக் காப்பில்லாது வருந் திருநாவுக்கரசு சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய

திருப்பதிகங்களை, அருளிய காலம், காரணம், பொருள் முதலியவற்றான் ஆய்ந்து இன்னது இன்னது இன்ன பலன் கொடுக்கும் எனக் கொள்க. தமிழ் மறையிற் பாராயண பலன் அதிகமாக உள்ளன. அவற்றை எல்லாம் எடுத்துக் காட்டின் மிக விரியுமாகவின் திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளியவற்றுட் டால்புலாக நியாயமாகச் சில தொகுத்துக் காட்டுவாம்.

“கோலத்தாற் பாட வல்லாரே, உயர்ந்தாரோடுங் கூடுவரே பழியொடு பாவமிலாரே. உம்பராரெதிர்கொள வயர்பதி யணைவரே. வணங்கியேத்த மருவா பினிதானே, வான்நாடின் இதாள்வர் இம்மாநிலத்தே. ஏத்துவார்க்கிடர் கெடுமே, தீவினை நோயினராய் - ஒத்தமைந்தவயர்வானில் உயர்வினோ டோங்குவரே. நற்றமிழ் சொல்ல வல்லவர் நல்லவரே. அடையா வினைகள் அமர்லோக மாள்வரே. அல்லலோடு அருவினை யறுதலாணையே. புகழ் தாங்குவாரே. தொல்வினை தீர்தல் எளிதாமே. பொன்னடைந்தார் போகங்கள் பலவடைந்தார் புன்னியரே. விண்ணவரோ டினிதாக வீற்றிருப்பாரவர் தாமே. விண்ணலூகமெதிர் கொள்ள விரும்புவரே. சிவகதியைப் பெறுவாரே. பாரோடுவிண் பாலகரே” இங்நனம் பல வருவன. அவையெலாங் கண்டு கொள்க.

ஆரியத்தின் கணுள்ள வேத சிவாகமங்கள் ஓதுவதற்கு அதிகாரிகள், ஓதுமுறைமை, இடம், காலம், பயன் முதலிய இலக்கணங்கள் ஆங்காங்குக் கூறப்பட்டுள்ளன. அவற்றுள் ஆரிய வேதங்களில், “வேதாந்தே பரமம் குஹ்யம் புராகஸ்பப் பிரசோதிதம் நாப்பிரசாந்தாய தாதவ்யம் நாபுத்ராய நாசிஷ்யாய வாபுந; யஸ்யதேவே பராபக்தி; யதாதேவே ததாகுரென தஸ்யை தேகதிதான்யர்த்தா; ப்ரகாசந்தே மஹாத்மந” என வரும் யசர் வேத வாக்கியங்களின்படி, வேதாந்தத்திற் பரமரகசியமாகவும் பழைய கற்பங்களில் வெளியிடப்பட்டதாகவும் உள்ள இதனைப் புத்திரனில்லாதவன், சிடனில்லாதவன், சாந்தி அடையாதவன்

என்னு இவர்க்கு கொடுத்தல் தகாது என்பதும் எவனுக்குப் பரசிவனாரிடத்தில் நல்ல அன்புண்டோ சிவனிடத்துள்ளது போல ஆசாரியர்களிடத்துப் பக்தி யாருக்கு உண்டோ, அம்மேலோருக்கே இவை விளங்கும் என்பதும் தெரிகிறது.

“பிரம்ம வித்யாம் வசிஷ்டாம் சதாசத் பிசேவயமானும் நிகூடாம்” என கைவல்ய சாகையிலும், “நாஸ்திகாய கிருதக்நாய தூர்விதுத்தாய துராத்மனே தாம்பிகாய திருச்சாய சடாயா நிருதபாஷினே கவித்தாய சுபக்தாய கவ்ரதாய சுசீலனே குருபக்தாய தாந்தாய சாந்தாய இருய்சேதசே சிவபக்தாய தாதவ்வியம்” என வரும் அதர்வணவேத வாக்கியங்களானும் அவ்வுண்மை பெறப்படும். ஆகலால் தமிழ்மறைகள் ஒது முறையையுஞ் சிறிது கூறலாம்.

பன்னிரு திருமுறைகளும் பன்னிரு மந்திர நிரைப் பொருளாகலானும் முத்தமிழ் விரவியனவாகலானும், ஒன்றி ரண்டென வகுக்கப்பட்டன வாகலானும் தொர்ச்சி உடையன வென்க.

எனவே தேவாரம் ஓதினால் மற்றைய திருவாசக முதலிய திருமுறைகளை வரிசைக்கிரமாக ஓதி முடிக்க வேண்டும் என்பதுணர்க. பூதசுத்தி முதலிய ஜவகைச் சுத்திகளுள் ஒன்று விடுக்கப்படினும், சோடச உபசாரங்களுள் ஒன்று நீக்கப்படினும், பஞ்சப் பிரம சடங்கங்களுள் ஒன்று கழிக்கப்படினும் உடம்பின் கணுள்ள அவயவங்கள் பலவற்றுள் ஒருறுப்புக் குறைக்கப்படினும் எங்ஙனம் குற்றமோ அங்ஙனம் ஒரு திருமுறை நீக்கப்படிற் குற்றமாம். பன்னிரு திருமுறைகளையும் வரிசையாக ஓதிவரல் முப்பானிரண்டு இலக்கணங்களுந் தவறாது பெற்ற உடல் போலாம். சிலவற்றைக் கழித்து ஓதல் அவ்வறுப்பிலக்கணங்கள் சில கழியப் பெற்ற அங்கம் போலாம். ஆகலாற் தவறாது ஒதுக. சிலர் தேவாரம் முதலியவற்றை ஓதி பெரியபுராணங் கூறி முடித்து அதன் பின்னர் பரம்பரை வழக் கென் று

திருக்கோவையாரை இறுதிக்கண் ஒதலும் சிலர் “உலகெலா முனர்ந் தோதற் கரியவன்” என்னும் திருப்பாட்டை ஒதி அதன் பின்னர் “வாழ்க அந்தனர் வானவரானினம்” என்னும் தேவாரத் திருபாசுரத்தை ஒதலும், தேவாரம், திருவாசகம், திருவிசைப்பா, திருப்பல்லாண்டு, பெரியுராணம் என்னும் இவை ஐந்துமன்றி மற்றைய திருமுறைகள் பண் வகுக்கப்படாமையாலும் நேரே தோத்திர ரூபங்களாக இல்லாமையானும் அவை ஒதற்பாலன அல்லவென்று நீத்து, ஐந்தை மாத்திரம் ஒதலும் கூடாவாம்.

பண்ணிரு திருமுறைகளையும் ஒதுகின்றவர் ஒதுவார், பண்டாரங்கள் என்று சொல்லப்படுவார். அங்ஙனம் விதிப்படி ஒதுகின்ற அவரைச் சிவபெருமானாகவே பாவித்தல் வேண்டும். அது பற்றியே சிவபெருமானுக்கும் முத்திக்கும் உரியதாய் பண்டாரம் என்னும் பெயரான் அவர் அழைக்கப் பட்டார். “மூலபண்டாரம் வழங்குகின்றான் வந்து முந்துமினே” என்று தமிழ் மறை உரைப்பதுங் காண்க. பண்டாரம் என்னுஞ் சொற் பொருள் அரும் பொருள் இருக்குமிடம் என்பது. கருவுலம் பொக்கிஷம், என்பனவும் இப்பொருளவே. அரும்பொருள் எவையெயனின் பண்ணிரு திருமுறைகளோயாம். இங்ஙனமாய அரும் பொருட் திருமுறைகள் அவர் உள்ளத்தின்கண் கிடக்கப் பெறுதலான் அவர்க்கு அச்சிரிய பெயர் போந்த தென்க. பண்டாரம் என்னும் மகா மகிழை பொருந்திய இப்பெயரை இக்காலத்து மது மாமிச பசஷனமுடையராய் ஆசாரமில்லாதவராய் உள்ள வள்ளுவர் முதலாயினோர் வைத்துக் கொண்டு ஜயம் வாங்கியும் அன்னக் காவடி எடுத்தும், பின்ததின் முன்னர் பாட்டுக்களைப் பாடியும் அவ்வருமையைப் போக்கிக் கொண்டனர். நிற்க, ஒதுவார் இல்லாவிடின் ஏனையோரும் ஒதலாம். அவரும் பொதுவாக உரைக்குமிடத்து மதுமாமிசம் பசஷனம் இல்லாதவராய் சைவ ஆசாரம் உடையவராய், சிவதீட்சை பெற்றவராய் விழுதி உருத்திராக்க தாரணம் உடையவராய் இருத்தல் வேண்டும். இன்னும் அவர்

இன்றியமையாத இலக்கிய இலக்கணங்களுடன் நிகண்டு தார்க்கித முதலியவற்றில் பயிற்சி உடையவராய், பதி, பசு, பாசம் என்னும் திரிபதார்த்த இலக்கணங்களையும் உணர்த்தும் சிவஞானபோத முதலிய சைவசித்தாந்த சாத்திரங்கள் பதினான்கினும், பண்டார சாத்திரங்கள் பதினான்கினும் வல்லவராய், வேத சிவாகமப் பயிற்சி உடையவராய் இசைத்தமிழ், நாடகத்தமிழிலும் உணர்ச்சி உடையவராய் பண்களைச் செவ்வனே கற்றுறிந்தவராய், சிவபக்தி, சிவனடியார் பக்தி, திருமுறைப்பக்தி என்னுமிலை உடையவராய் உலகமெங்கனும் திருமுறைப் பெருமை விளங்குக என்னும் என்னம் இடையறாதிருக்கப் பெறுவோராயிருப்பின் சர்க்கரைப் பந்தலில் தேன்மாரி பொழிந்தாற் போலும் தகைமைத்தே.

இவ்வியல்பினர் அல்லாதவர் ஜயமேற்றற்றகாகவே ஒதுந் தொழிலை மேற்கொண்டவர். ஆசை ஒன்றையே ஆசைப்பட்டு ஒதுபவர், பண்வழிபாடாது தாம் நினைத்தபடி எல்லாம் பாடுவோர், சிவதீசை இல்லாதவர், சிவசின்னம் இல்லாதவர், சிவபெருமானுக்கு ஒப்பாக வேறொரு தெய்வத்தை உரைக்கும் சிவநிந்தகர். திருமுறைகளை ஒதும்பொழுது அதற்கு முன் னும் பின் னும் இடையிலும் வேறுபாடல்களையாவது கீர்த்தனைகளையாவது பாடுவோர், ஆசௌசமுடையவர்கள், ஆசாரமில்லாதவர், நித்தியகடன் முடிக்காதவர், இவர்கள் திருமுறைகளைத் தீண்டுதற்கும் அதிகாரிகள் அல்லர் என்க. சிவபெருமானுக்கு அடியவராகிய பத்தர் என்பவர் யாவரென்று ஆராயுங் காலத் தில் திருமுறைகளை எவர் மெய்யன்புடன் ஒதுகின்றார்கரோ, ஒதுவிக்கின்றாரோ, கேட்கின்றாரோ, கேட்பிக்கின்றாரோ கேட்டக்கால் பரவசமுறீஇ ஆனந்தக் கூத்தாடுகின்றாரோ, திருமுறைகளை எவர் ஆன்மார்த்த பூசையாகப் பூசிக்கின்றாரோ, எவர் அவற்றைப் பரப்புகின்றாரோ, பரப்புவிக்கின்றாரோ அவர்களே சிவனடியாராகிய சிவபத்தர் என்று சொல்லப்படுவார். இக்கருத்துப் பற்றியன்றோ,

திருஞானசம்பந்த சுவாமிகள் “பந்தமார் தமிழ் பத்தும் வல்லவர் பத்தராகுவரே”. “பயில்வொடு கற்றுவல்லவர் உலகினில் அடியவரே” எனவும் சந்தரமூர்த்தி சுவாமிகள் தாம் அருளிய திருப்பதிகத்திலே “இம்மாலை. . . பாருரும் பரவித்தொழு வல்லார் பத்தராய் முத்திதாம் பெறுவாரே” எனவும் திருவாய் மலர்ந்தருளினார்கள். இன்னும் இத்திருமுறைகள் ஒதுவார் மேலோர் என்றும் அவற்றை அருளியவரே ஒருமுறை உரைக்காது மும்முறை உரைப்பாராயின் அவர் பெருமை நாம் புகல வல்லேம். ஒரு திருப்பதிகத்திலே “விரும்புவார் மேலையார் மேலாரே” என்று அருளினார். ஒரோ விடங்களில் அவரை ஈசன் என்கின்றார். அதனை “இன்னிசையாற் பாடல்வல்லோர் இரு நிலத்தி லீசனென்னு மியல்பினாரே” என்றதால் அறிக.

திருமுறைகளை ஒதுக்கின்றவர் முன் ணைய இலக்கணம் உடையவராய் ஒருவராவது, பலர் சேர்ந்தாவது ஒதக் கடவர். பலர் சேர்ந்து ஒதுவதே விசேடமாகும். அது “சம்பந்தன் செந்தமிழோருத்தராகிலும் பலர்களாகிலும் உரை செய்வார் உயர்ந்தார்களே” என்று திருக்கண்டியூர் வீரட்டத் திருப்பதிகத்திகத்திலே ஆளுடைய பிள்ளையார் உரைத்ததனாற் பெறுதும். இசை கற்று வல்லவரே ஒதக் கேட்டல் வேண்டு மென்பது.

திருவலஞ்சுழி 2 - திருமுறை

மாதூர் கூறனை வலஞ்சுழி மருவிய மருந்தினை வயற்காழி நாதன் வேதியன் ஞானசம்பந்தன்வாய் நவிற்றிய தமிழ்மாலை யாதரித் திசைகற்று வல்லார் சொலக் கேட்டுகூந்தவர் தம்மை வாதியாவினை மறுமைக்கு மிம்மைக்கும் வருத்தம் வந்தடையாவே என்னுந் திருக்கடைக்காப்பாற் பெற்றாம்.

ஒதும்போது குற்றம் வாராமல் ஒதல் வேண்டும். குற்றமாவன உடற்றொழில் குற்றம், பாடும் தொழிற் குற்றம்,

பண் குற்றம் எழுத்துப்பிழை, சொற்பிழை, பொருட்பிழை, ஒதும் வரிசைப் பிறழ்ச்சி என்பனவாம். வெள்ளோசையுடைமை, பேய்கத்தினாற் போலக் கத்துதல், காகத்தைப் போல் கத்துதல், ஒரு ஓசையான தன்மை நீங்கிப் பலவோசையாய் வருதல், சுறைபடுங் கட்டோசை, ஒருபண் ராகம் பாட வேறொரு பண்ணிலே விளங்கி நின்று இரட்டல், ஒதுக்கிப் பாடுதல், நாசியாற் பாடுதல், வாயைக் குகை போலத் திறத்தல் வாய்கோணுதல், அழுமுகங் காட்டல், கண்கள் ஆடுதல், தலைநடுங்குதல், புருவமேறுதல், வயிறு குழிய மூச்சை வாங்குதல், மிடறு வீங்குதல், பற்கள் காட்டல், இவையே பாடல் தொழினினும் உடற்றொழிலினும் வருங் குற்றங்களாம். தக்கேசிப் பண்ணாகப் பாட வேண்டியதை கொல்லிப் பண்ணிற் பாடுவதும் தக்கேசிப் பண்ணினும் இரண்டாங் கட்டளையாகப் பாட வேண்டியதை முதலாக் கட்டணையாற் பாடுதலும் பண் குற்றமாம். எழுத்துக்கள் வழுவப் பாடலும், சொற்கள் வழுவப் பாடுதலும், பொருள்கள் திரிபுற ஒதலும் எழுத்துக் குற்றம், சொற் குற்றம், பொருள் குற்றங்களாம். துவட்டா வென்பவன் எழுத்தொலி பிறழ உச்சரித்து யாகம் புரிந்தமையால் இந்திரனாற் தலையறுப்புண்டான். இந்திரன் பிரமகத்தியால் வருந்தினான். அன்னதே போல இக்குற்றங்கள் நிகழுமாயின் ஒதுவோர் ஒதுவித்தோர் கேட்டோர் யாவர்க்கும் பெருந் துன்பங்கள் நேரிடும் என்று உணர்க.

இதும் வரிசைக் குற்றமாவது, முதலாம் திருமுறையை முதலினும், இரண்மாந் திருமுறையை அதற்கடுக்கவும் 3, 4, 5, 6, 7, 8, 9, 10, 11, 12 என்னும் இவைகளை அவ்வவற்றிற்கு அடுக்கவும், இங்ஙனே வரிசையாக ஒதி முடிக்காது முன்னும் பின்னும் மாறியும் திருமுறைகளையும் திருமுறைகள் அல்லாதலற்றையும் ஒதுதலாம். பண்ணிரு திருமுறைகளை யோதுங்கால் வேறொன்றனையும் ஒதல் கூடாது. இருக்காதி வேதங்களையத்தியயனம் பண்ணுவார், அக்காலத் தில் வேறெவ்வித கிரந்தங்களையும் எங்ஙனமெடுத்துச் சொல்லாரோ

அதுபோலத் திருமுறைப் பாராயணத்துங் கொள்க. அங்ஙனம் வேறொன்றனை யோதுவது கைக்கணுள்ள மாற்றுயர்ந்த ஆணிப்பொன்னை எறிந்து விட்டு அயத்தூளை அரிப்பிக்கத் தொடங்கியது போலவும், ஏசக்க கிராதிபதியைச்சபைக்கண் வந்திக்காது ஏழை வறிய குருட்டு நோயாளனொருவனைப் பூசிப்பது போலவும் முடிந்து, பழிபாதகங்களைப் பயக்குமென்க. சிலர், தேவாரம் முதலிய திருமுறைகளை யோதுங் காலத்திற் றிருப்பாகரத்திலில்லாத மௌழிகளைச் சேர்த்துக் கூறுகின்றார்கள். அதற்கு உதாரணமாக “வடிவடை மழுவேந்தி - மதகரி யுரிபோர்த்து” என்று ஒதற்பாலதை, வடிவடை மழுவேந்தி (சம்போசங்கரா) மதகரியுரிபோர்த்து (மாதேவா) என்று பாடுகின்றார்கள். அதுகுற்றமும் பாவமுமாம். அச்சொற்கள் சிவநாமங்களாயினுமாக; அவற்றாற் கேட்பார்க்குப் பத்தி விளையினும் விளைக; அங்ஙனம் கூறுதல் தகாதென்பதே ஆன்றோர் உளக்கிடக்கையாம். எற்றாலோவெனின், ஆரிய மறை யத்தியயனஞ் செய்வார் ஆங்காங்குப் பகவான் றிருநாமத்தை எங்ஙனம் உச்சரிக்காரோ உச்சரித்தக்கால் வேதசந்த பங்கம் அர்த்தபங்கம் எங்ஙனம் விளையுமோ, அன்னதே போலத் தமிழ்மறைகளுக்கும் ஒருபதங்கூட்டினுஞ் சந்தபங்கமுதலியன உண்டாகுமாதலா னென்க. இவ்வாறாய குற்றங்களை யெல்லாம் நீக்கி யோதவல்லவரே பாராயணம் செய்தற்கு உரியரென்றுணர்க. இவையிற்றையெல்லா மடக்கியே சமயாசாரிய சுவாமிகளாகிய திருமுறைக்காரர், ஒதுவதற்குங் கேட்பதற்கும் உரிய அதிகாரிகளை வகுத்தருளினார். அவைவருமாறு:

“சம்பந்தனுரை பங்கநீங்கப் பாடவல்லவர் ஊனமின் மொழி வலார்க்குயருமின்பமே” “பமில்வொடு கற்றுவல்லவர் உலகினில் அடியவரே” “கூற வல்லாரையுங் கேட்க வல்லாரையுங் குற்றங்கள் குறுகாவே” “சொல்லுதல் கேட்டல் வல்லராவர்க்கும்” “நல்லுரை ஞானசம்பந்தன் ஞானத்தமிழ் நன்குணரச் - சொல்லிவிடல் கேட்டல் வல்லார்” “பாடவிவை பத்துஞ் சொல்லுவார்க்குங் கேட்பார்க்குந் துயரமில்லையே”

“கூறுமாறு வல்லார்” “கோலத்தாற் பாடவல்லார்” “சம்பந்தன் ஒண்டமிழ்களின் அணிகொண்ட பத்துமிசைபாடு பத்த ரகஸ் வானமாள்வர் மிகவே” “காழியர்கோன் நவில் பத்து மூன்மின்றி யுரைசெய வல்லவர்” “உரியதொரிசை கொளவரைசெய நீதியர்” “வண்ண மூன்றுந் தெரிந்திசை பாடுவார்” “பண்கொளப் பாடவல்லார்க்கில்லை பாவமே” “பண்ணாரைப் பாடவல்லார்க்கில்லை பாவமே” என்ற இன்னோரன்ன திருவாக்குகளேயாம்.

ஒதுங் காலத்தே சிலர் அங்கியிட்டும், தாம்பூலம் முதலியன தரித்துக்கொண்டும், நகை புரிந்தும், பாயனிற் படுத்துக் கொண்டும் ஆசனம் முதலியவற்றிலிருந்து வீராசன மிட்டுக் கொண்டும், கால்களை நீட்டிக் கொண்டும், வாகனத்திலிருந்தும், பாதரட்சை முதலியன காலின் மாட்டிக் கொண்டும், ஆலயங்களும் மூர்த்திகளும் கீழே மிருப்பத் தாம் மேன்மாளிகையில் உயரவிருந்து கொண்டும், ஒற்றை வத்திரந் தரித்துக்கொண்டும், மீசையை முறுக்குதல் கடித்தல் பற்களால் மெல்லல், கைகளால் தடவல்களைச் செய்துகொண்டும், உத்தரீய மிட்டுக் கொண்டும், பிறகதைகளை இடையிடையே வசனித்துக் கொண்டும், மூக் கிற்குப் பொடி போட்டுக் கொண்டும், தலையனை தினை டு முதலியனவற்றிற் சார்ந்துகொண்டும் ஒதலுங் கேட்டலுஞ் செய்கின்றார்கள். அது சூடாதென்க. நாடகங்களிலும், அன்பிலர் இருக்குமிடங்களிலும், புறச்சமயிகள் இருக்குமிடங்களிலும், அசுத்தமான தானங்களிலும், சனங்களின் முன்னும், ஆசௌச வீடுகளிலும் அநாவசிய காலங் களிலும் ஒதலுங் கேட்டலுமாகாவாம். சிலர் அநாசாரம் நிறைந்தவர்களைக் கொண்டு பாடுவித்துக் கேட்கின்றனர். அது பாவம்! பாவம்!! முக்காலும் பாவமே.

திருமுறைப் பாராயனத்திற்கு முன்னர்க் கிழக்கு முகமாகவேனும் வடக்குமுகமாகவேனும் உட்கார்ந்து விநாயகரைத் தியானித்து, சிவபிரானையும், உமாபிராட்டி யாரையும், சமயபரமாச்சாரிய சுவாமிகள் நால்வரையும்,

திருத்தொண்டர் சீர்ப்பவுவாரையும் சிந்தித்து, வேதங்களை அத்தியயனம் பண்ண ஆரம்பிக்குங்கால் ஆங்காங்குச் சொல்லப்பட்ட சாந்திமந்திரங்களை உச்சித்து ஓம் என்று தொடங்கிச் செய்தல்போல, ஒவ்வொரு திருப்பாட்டின் முதலினும் முடிவினும் “திருச்சிற்றம்பலம்” என்று சொல்லுக. “தோடுடைய செவியன்” என்னுந் திருப்பாகரத்தையுந் திருக்கடைக் காப்பையும் (ஒவ்வொரு பதிகத்தையும் முழுதும் ஒதுதலே விசேடம்.) பாராயணஞ் செய்து விநாயகரைத் துதிக்க வேண்டுமேல்;

பிடியன னுருவுமை கொளமிகு கரியது
வடிகொடு தனதடி வழிபடு மவரிடர்
கடிகண பதிவர வருளினன் மிகுகொடை
வடிவினர் பயில்வலி வலமுறை யிறையே

என்பது முதலாய விநாயகரையுரைத்த திருப்பதிகங்களைக் கூறி, அப்பால் ஆளுடைய பிள்ளையாரது பதிகங்களில் எதனைப் பாராயணம் பண்ணவேண்டுமோ அதுசெய்து, திருநாவுக்கரையர், திருநாவலூரர், மாணிக்கவாசகர் முதலாயினோர் திருப்பாகரங்களைப் பாராயணஞ்செய்து பெரிய புராணங்கூறி முடிக்க. பெரியபுராணம் சொல்லப்பட்டால் அதன்பின் தேவாரமாவது ஏனைய திருமுறைகளாவது பாடற்க. அவசியமாயின், தேவாரங்கூறி வரிசையாக மற்றைய திருமுறைகளையும் பாடி முடிக்க.

கந்தராலயமாயிருப்பின் கந்தசவாமியைப் பற்றிக் கூறும் தேவாரப் பதிகங்களையும், வீரபத்திரர் ஆலயமாக இருப்பின் தக்கயாக தண்டத் திருப்பதிகங்களையும், அம்மையார் சந்நிதானமாக இருப்பின் அம்மையாரை விதந்து கூறிய திருப்பாகரங்களையுந் தேவாரத்திற் சொல்லுக. தேவாரம் ஓதி முடிந்தவுடன் திருச்சிற்றம்பலம் என்று உச்சரமாக உச்சிக்க.

இவை ஒதுங்காலத்திலே கேட்பவர்கள் யாவரும் முற்கூறிய குற்றங்களின்றித் திரிகரணங்களும் ஒருமைப் பாடுற்றுப் பயத்தியுடன் இருந்து பிரமாஞ்சலி சகிதராகக் கேட்டல் வேண்டும். பிரமாஞ்சலியாவது சப்பாணியிட்டிருந்து கையிரண்டையும் மார்பின் மாறிக் கட்டிக்கொண்டாவது மார்பு நெற்றி உச்சி என்னுமிவ்விடங்களில் “அஞ்சலித்துக் கொண்டாவது இருத்தல், கைகட்டுவதைப் பார்க்கினும் மார்பின்கண் அஞ்சலித்தலும், அதனினும் நெற்றிக்கண் அஞ்சலித்தலும், அதனினும் உச்சியிற் கைகூப்பலும் விசேடமாம். பாராயணங் செய்வோர் “நமப்பார்வதீபதையே” என்றக்காலை, கேட்போர் “அரகரமகாதேவ” என்று கூசாது உரக்க உச்சரிக்கக்க்டவர். “சிற்சபேசா” என்னுங் காலைச் “சிவசிதம்பரம்” என்றுரைக்க. உரைக்காது கூசவோரும், பெருமையானே அதனை வெறுக்கின்றவரும் நரகத்தை அடைவர். இவ்வண்மை, “அடிகளைச் சேர்த்திய பாடறங்கையாற் றொழுது தந்நாவின் மேற்கொள்வார்” “இம் மாலை - பாளுரும் பரவித் தொழுவல்லர்” எனச் சுந்தர மூர்த்தி சுவாமிகள் திருவாய்மலர்ந்து அருளியதனால் நன்கு புலப்படும். இவையெல்லாம் தம்வசமிழந்து மனமுருகு மெய்யன் பினருக்கு விதியாகாவென்க. அன்பானே அவரெங்கனங் செய்யினும் பரசிவன் அருளுமென்பது ஆனாடையிள்ளையார் திருவாக்குகளானே பெறப்படும். அவை, “கோழைமிட றாக்காலிகோழுமில வாகவிசை கூடும் வகையால் - ஏழையடியார்களவர் யாவைசொன சொன்மகிழு மீசன்” எனவும், “இசைகூரவந் தவணமேத் துமவர்” எனவும், “சம்பந்தன் கருதுபாடல் - கோழையா வழைப்பினுங் கூடுவார் நீடுவானுலகி னாடே” எனவும் வருதல் காண்க.

தேவாரம் முதலாகப் பெரியபுராண மிறுதியாக ஒதுப்பட்ட மின்னரன்றி நிறுத்தலும், பிறவியிடங்களைச் செய்தலும், சபையை விட்டுப் போதலுங் கூடாவாம்.

பன்னிருதிருமுறை நித்திய நெமித்திகங்கள்

பன்னிரு திருமுறைகளும் பதிநூல்களென்று சொல்லப் படும்; சிவபெருமான் மற்றவைகளினிடத்தே பாலில் நெய் போல விளங்காது நிற்பினும், இத்திருமுறைகளினிடத்தே தமில் நெய் போல விளங்கிநின்றருள் செய்வர் என்பது முன்னரே நன்கு விளக்கப்பட்டது. சிவபெருமான் ஆன்மாக்கட்கு அருள் செய்யுந் தாபரசங்கமப் பொருள்களில் தாபாப் பொருள்களாகிய இலிங்கங்கள், கோபுரங்கள், சிவாழூர்த்தங்கள், உலோகமூர்த்தங்கள், சங்கமப்பொருள்களாய சிவனடியார் திருவேடங்கள் என்னு மிவைகள் விசேஷத்தன. இவற்றினும் விசேடமுள்ளன பன்னிரு திருமுறைத் திருவருட் பாக்களேயாம். இவை தாபரசங்கமப் பொருள்களையும் அவற்றிலிருந்து அருள்புரியும் பரசிவனாரையும் அடக்கி நிற்கும். தொண்டர்கள் யாவரினும் பெரியவர், எல்லாவற்றையும் தம்முள்டக்கி நிற்குஞ் சிவபெருமானையுந் தம்மகத் தடக்கி நின்றாராகவின், அது, சம்புத்தருளிற் கந்தமகவு பெரியதுயாதென வினாவியதற்கு.

பெரியது கேட்கி னெரிதவழ் வேலோய்
 பெரிது பெரிது புவனம் பெரிது
 புவனமோ நான்முகன் படைப்பு
 நான்முகன் கரியமா லுந்தி வந்தோன்
 கரியமாலோ வலைகடற் றுயின்றோன்
 அலைகடலோ குறுமுனி கையிலடக்கங்
 குறுமுனியோ கலசத்திற் பிறந்தோன்
 கலசமோ புவியிற் சிறுமண்
 புவியோ வரலினுக் கொருதலைப் பாரம்
 அரவோ வுமையவள் சிறுவிரன் மோதிரம்
 உமையோ விறைவர்பா கத்தொடுக்கம்
 இறைவரோ தொண்டருள்ளத் தொடுக்கந்
 தொண்டர்தம் பெருமை சொல்லவும் பெரிதே

இதனை விடையாகத் தெய்வப் புலமை ஒளவைவார் தெரித்ததனானே யறிக். இதனாலே எல்லாரினுந் தொண்டர்கள் பெரியவர் என்று முடிந்தது. யாம் அப்பெரிய தொண்டர்களைப் பார்க்கினும் பெரியன, பன்னிரு திருமுறைகளென்கின்றோம். என்னை? எல்லாவற்றையுமடக்கி நிற்குஞ் சிவனையும் தம்முள் அடக்கி நின்ற திருத்தொண்டர்களையுந் தம்மகத்தடக்கி நிற்றலானென்க. ஆகத் திருமறைகளே யுலகத்து விழுமிய பொருள்களினும் மேலாம் விழுமிய பொருள். அவற்றிற்கு ஒப்பானவும் உயர்ந்தனவுமான பொருள்கள் உலகத்து வேறில்லை. இது சத்தியம் சத்தியம் முக்காலுஞ் சத்தியம். இவ்வண்மை, மதிமுடிதரித்த வடிகளா ரடிகளையுள்கி யருள்பெற்ற பொதியமலை மாதவன் சிவாலய முனிவர்க்குத் தேவாழுமழுவதையும் உபதேசித்து அதனின்று இருபத்தைந்து திருப்பதிகங்களைத் திரட்டிக்கொடுத்துப் பாராயனங்க் செய்வித்த மகிமையானும் விளங்கக் கிடக்குமாயின் றிருமுறைப் பெருமைக்கு எல்லையின்றென்க

பன்னிரு திருமுறைகள் சிவபெருமான், திருக்குமாரர் களாகிய விநாயகக்கடவுள், வைவாக்கடவுள், வீரபத்திரக் கடவுள், சுப்பிரமணியக்கடவுள், மகேசஸுரத்தங்கள், சத்தியாகிய உமையம்மையார், சமயபரமாசாரியசவாமிகள், சண்டேகரர் முதலாய நாயன்மார்கள் இவர்களையெல்லாம் அடக்கி நிற்றலானும், சொல்லும் பொருளும் சிவமுஞ் சத்தியமாம் என்று தமிழ்மறைகள் கூறுவதனாலும், இவற்றை யொருகணமும் நீங்காது பரமனார் வீற்றிருக்கின்றார் என்பது திருமறைகளையருளியார் இட்ட ஏவல்களை யெல்லாங் கேட்டுச் செய்தருளிய செய்கையாற் காணப்படுதலானும், இத்திருமுறைகளைப் பூசித்தவர் சிவபெருமானைப் பூசித்தவராவார். உமாபிராட்டியாரை அர்ச்சித்தவராவார். சிவ குமாரர்களையும் பரமாசாரிய சுவாமிகளையும், சண்டேகர நாயனார் முதலாயினோரையும் பூசித்தவராவார். இவர்கள் யாவர்க்குந் தனித்தனி அபிடேக அலங்கார உபசார அர்ச் சனாதிகளைச் செய்ய இயலாதவர் பன்னிரு

திருமுறைகட்கும் நித்தியமாகிய பூசையையும் நெமித்தியமாகிய மகோற்சவத்தையுஞ் செய்விக்கக் கடவர். அது அவர்களைப் பூசித்ததாயும் அவர்களுக்கு மகோற்சவங் செய்ததாயும் முடிதலேயன்றிக் கோடிசிவிளங்கப் பிரதிட்டை செய்ததாயும் முடிந்து அப்பன் னிருதிருமுறைகளில் எத் துணை எழுத்துக்களுள்வோ அவ்வளவு கற்பகோடி காலம் போகங்களை அனுபவிக்கச் செய்து மீளாழுத்தியாகிய சிவசாயுச்சியத்தையும் அவர்கட்குக் கொடுக்கும்.

நித்திய நெமித்திகங்களுக்கு, எழுத்துப் பிழைகள், சொற்பிழைகள், முதலாய குற்றங்கள் இல்லாமலிருக்கும் எட்டுப் பிரதிகளையே கொள்க. ஏட்டுப்பிரதிகள் அக்குற்றங்களை உடையனவாயின் அவற்றை யொரீஇச் சுத்தமாகப் பதிப்பிக்கப்பட்ட கடிதப்புத்தகங்களை வாங்கிப் பட்டுக்கட்டான் செய்து கொள்க. பொன்கில்ட்டு வைத்த புத்தகங்கள் ஆகா. என்னை? அக்கில்ட்டு இழிந்த பதார்த்தத்தின் சாரமின்றே பிடியாதாகவின். இங்நனம் பன்னிரு திருமுறைகளையும் சம்பாதித்தவர், சிவபெருமானையும், சிவஞானத்தையும், சமயாசாரிகளையும், மற்றைய திருமுறை நாயன்மார்களையும், தம் ஆசிரியரையும் பணிந்து, அதன் பின்னர் எட்டு முழ நீளமும் நான்கு முழ அகாலமுங் கொண்ட மண்டபமொன்று செய்து, நான்கு மூலைகளினும் நான்கு வைரத்தூண்கள் நாட்டி, பட்டுவெத்திரத்தால் வேய்ந்து, அலகிட்டு மெழுக்குமிட்டு மண்டப நடுவன் தாமரை மலர் ஒன்று நீற்றினாற் செய்து, இரத்தினங்கள், புடபங்கள், கண்ணாடி, பழம், சாமரம் முதலிய கட்டித் தூங்கவிட்டு, வாழை, கழுகு, கரும்பு, தோரணமிவை நாட்டி, மேலிடத்தில் வெண்பட்டுக் கட்டி, நான்கு திஶைகளிலும் கும்பம்வைத்து, தாமரைமலர்களை யவற்றின் வாயினிறையப் பெய்து, முளைமிட்டு, இரத்தினங்களமுத்திச்செய்த பீடமாவது, சுத்தபீடமாவது நடுவிலிட்டு, அப்பீடத்தினடுவே பன்னிரு திருமுறைகளையும் தாயித்து, கோரோசனை பச்சைக்கர்ப்பூரம் முதலாய பரிமளகந்தங்களையப்பி, இரத்தின மாலை, பொன் மாலை, பட்டுவெத்திரம் முதலியன் அவற்றிற்குச்சாத்தி,

தொங்கண் முதலாய விசித்திரங்களுமிட்டு அருச்சனைசெய்து, நைவேத்தியம் புரிந்து, கர்ப்புரம், சந்தனம், அகில், குந்திருக்கம், குக்குலு முதலிய பஞ்ச தூபங்கள் இட்டு, கபிலைப் பகவின் நெய்மினாலே தீபங்கள் இட்டு, சிரம், முழந்தாள் இரு கண்மம், முகம், வாய், புயங்கள் என்னும் எட்டு அங்கங்களும் நிலத்திற்றோய வணங்கி, பஞ்சாங்கமாகவும் பணிந்து எழுந்து தோத்திரம்புரிந்து, அதற்குப் பக்கத்தே கோமிலொன்று செய்து, ஆசான் கொடுக்கத் திருமுறைகளை யேற்று அக்கோமிலிற் பிரதிப்தித்துப் பூசை செய்க. இது சிவபூசைக்கும், சிவனடியார் பூசைக்கும் மேலாயதென்க.

அவ்வத் திருமுறை நாயன்மார்கள் திருநடசத்திரம் வருடங்காலத்து அப்டோகாதிகள் செய்வித்து, தன் ஆன்மார்த்த மாகவுள்ள கோமிலின் இடத்தாவது, அந்நாயன் மார்கள் இருக்கும் ஆலயங்களிலாவது அவ்வந் நாயன்மார் களையும் திருமுறைகளையும் அலங் காரமுதலிய செய்து சர்வோபசாரங்களோடும் யானைமீது ஆரோகணிப்பித்துத் திருவிழாக் கொண்டாடுக. யானைமீது வைக்கும் வழக்கமுந்தைநாளுண்டென்பது சேக்கிழார் பெருமானையும் திருமுறையையும் விராட்புருடனுக்கு இருதயஸ்தானமாகிய சிதம் பரசேஷத் திரத் திலே யானைமீது எழுந்தருளப் பண்ணுவித்து, அநுபாயசோழ மகாராசா அவர்கள், தாமே சாமரயிரட்டித் திருமுறைப்பவனி வருவித்தார் என்று, சந்தானா சாரியவாமிகளாகிய உமாபதி சிவாசாரியசவாமிகள் நாம் அருளிச்செய்த சேக்கிழார் புராணத்திலே திருவாய்மலர்ந் தருளியதனாலே அறிக.

யானை கிடையாவிடத்து இரதத்தின் மீதேற்றி, அறமனை தோறும் நிறுத்தி, அவரவர் சிறப்புக்கொண்டு, அரசனுமதற் கியை வானாயிற் சிறைவிடுவித்து, அவனுமுடன்வர, வாத்தியங்கள் இயம்ப, நகர்வலம்வந்து சிவாலயத்தையடைந்து, ஆங்கு எழுந்தருளப் பண்ணுவித்துப் பூசைசெய்து, வேந்தனை யுள்ளிட்டவர்க்குச் சில பாகரங்களை

யெடுத்துக் கூறி, ஆசாரியற்குப் பொன்னீந்து, தமிழ்மறையோதுவார்களுக்குத் தானம் புந்து முன்னிருந்தாங்குக் கொடுசென்று வைக்க. இங்ஙனம் முதன்முதற் பூசை செய்வோர் ஆடிப்பூரணை வைகாசிப் பெளர்னிமை என்பவற்றிற் தொடங்கல் நன்று.

இங்கனம் திருமுறைகளுக்கு நித்திய நைமித்தி கங்களாகிய பூசை மகோற்சவங்களைச் செய்வாராயின் உலகங்களிற் துன்பமில்லையாகும். கன்னம், களவு, நோய் முதலிய பயங்கள் நீங்கும். நன்மையெல்லாம் விளையும். திங்கள் மும்மாரி பெய்யும். செய்தோர் செய்வித்தோர் இவர்கள் எழுத்தொவ்வொன்றற்கு ஓராயிரங் கற்பமாகச் சிவலோகத்தில் இனிதிருந்து வாழ்வர் என்று அகத்திய முனிவர்க்குக் கந்தக் கடவுள் உபதேசித்தருளினார். இதனைச் சர்வோக் தாகமத்தின் உபாகமம் ஐந்தனுள் ஒன்றாகிய சிவதருமோத்தரத்தும், பிரணவார்த்த நகரமான்மியத்துங் காண்க.

உபதேசகாண்டம்

எந்தைகோயிலுட் டிருமுறைமண்டபமெடுத்துத்
தந்தபீடிகைத் தலத்தினிற் றிருமுறைதந்து
சிந்தையன்பினோடாங்கதற் கருச்சனைசெய்தா
லுந்துமேற்றினன் பிரதிட்டைகோடியொப் புறுமால்.

தணிககைப்புராணம் அகத்தியனருள் பெறுபடலம்

அரியனை மீது வெண்புத் தகத்தினை யமைத்து மேலால் வரியிவர் புத்தகத்தை வைத்துரோ சனைகப் பூரம் பரிமளக் கலவை கொட்டிப் பன்மணித் தொடலை தூசு விரிமணத் தொங்க லாதி விசித்திரம் பிறங்கச் சாத்தி.

முடிவுநாள் பசித்து முக்கண் மூர்த்தியைப் புத்த கத்தைப் படியிலாக் குரவன் றன்னைப் பூசனை பயிற்றி யெல்லிக் கடிகொண்மங் கலத்தால் வேத வொலியினாற் ருயிலைக் காதி விடிவுகண் டருச்ச ணாதி விளைத்திர தத்தி னேற்றி.

அறமனை தோறு மாக்கி யவரவ ருடங்கு நண்ண மறவினா நிகளஞ் சீத்து வண்பலி பலவுடே மாக்கித் திறன்மிகு மிறையும் போதச் செறிந்தியம் பலவு நல்க நிறைவளர் நகர்குழ் போந்து நின்மலன் கோயி லுய்த்து

மீட்டுநற் பூசை யாற்றி வேந்தனை யுள்ளிட் டோக்குத் தீட்டுபுத் தகத்திற் சில்ல வாக்கியந் தெரித்துச் செம்பொன் கோட்டமில் குரவற் கீத்துக் கொழும்பொனுந் தூசு மற்றும் வாட்டமின் மறையோ ராதி வெளவுற வழங்கல் வேண்டும்

இன்னணம் பூசை யாற்றி ஸிடரெல்லா முலகிற் ரேம்பு மன்னுறு நன்மை யெல்லா மதிகண்மும் மாரி நல்குஞ் சொன்னவா றீந்து ளாருந் தொகு மெழுத் தொரோ வொன் றற்கங் குன்னருஞ் சிவலோ கத்து ளோராயிரங் கற்பம் வாழ்வார்.

ஆடிவை காசித் திங்க எடுத்தபூ ரணையிற் பூசை நாடினர் தாமு முன்னை நற்பயன் பற்று வார்க ணேடெழு தூசி பாச மீந்தவ ரெழுதி வைப்போர் பீடுறப் பயில்வோர் சொல்வோர் பெரிதரும் பயன்க ளாய்வோர்.

பாராயன ஆனந்தக் கூத்து

இன்பமே உருவாக விளங்கி எல்லா ஆன்மாக்கட்குத் தமதினையில் பேரின்பத்தைத் தந்தருஞும் இறைவன் தனக் கென ஒன்றையும் வேண்டுதலும் வெறுத்தலும் இல்லானென்று வேதாகமங்களும் ஆன்றோரும் மிகுத்துக் கூறுவர். அதனை, மற்றைய விடயங்களை நோக்குங்கால்

ஆுமென்போம். திருமுறைகளை நோக்குங்கால் தனக்கென வொன்றை விழைதலும் வெறுத்தலும் உடையானெங் சொல்வேமன்னோ. எதனை விழைதல் எதனை வெறுத்தல் எனில், தேவார திருவாசகங்களாகிய திருமுறைகளை விழைதலும், அவை போல்வனவல்லாதவற்றை வெறுத்தலும் உடையானென்றுணர்க. இங்கனமாய தத்துவங் கடந்த தனிப்பரம் பொருளும் தமிழினயங்களை யெல்லாம் பேசிப் பேசிக் கூத்தாடுவாரென்றாற் சிற்றறிவும் சிறுதொழிலுந் துக்கவுருவு முடைய மானுடர் முதலாய உமிர்களாங்ஙனஞ் செய்தல் வேண்டுமென்பது கூறவும் வேண்டுமோ? தமிழியனம் பேசியாடுகின்றான் இறைவன் என்பது,

திருக்கானார் (1-திருமுறை)

தமிழி ணீர்மை பேசித் தாளம்வீ ணைபண் ணிநல்ல
முழவமொந்தைமல்குபாடல் செய்கையிடமோவார்
குமிழின் மேனிதந்துகோலநீர்மையதுகொண்டார்
கமமுஞ் சோலைக் கானார் மேயபவளவண்ணரே

என்னுந் திருபாசரமுழங்கு மாற்றானறிகின்றோம். இங்நன் மிறைவனே ஆனந்தக் கூத்தாடுமானால் புழுத்தநாயினுங் கடையேந் தேவார முதலிய திருமுறைப் பாசுரங்களைக் கேட்டுப் பரவசப்படுதலும் ஆனந்த விளையாட்டாலும் ஓர் வியப்பன்றாம். ஆகவே, பாட்டினருமை தெரிந்தார், பொருள் கண்டார் பத்திமேலிட்டாடுவர். அவர்க்கு வெட்க முதலியன போய்விடும். அங்ஙனமாடுதல் பத்தர்க்கிலக்கண மென்பது “தலையாரக் கும்பிட்டுக் கூத்துமாடி” என வாக்கிறைவரும், “ஆடுகின் றிலை கூத்துடையான் கழற் கன்பிலை யென்புருகிப்-பாடுகின்றிலை” என மணிவாசகப் பிரானும், “கும்பிட்டுத் தட்டமிட்டுக் கூத்தாடித் திரியே” எனஅருணங்தி சிவாசாரியரும் ஓதியருளிய வாற்றானுணர்க. தேவாரத் திருவருட்பாக்கள் நாடகத் தமிழுஞ் சேர்ந்திருத்தல் பற்றியன்றோ

ஆனுடையபிள்ளையார்க்கு முத்தமிழ் விரகனென்னுந் திருப்பெயர் போந்தது. அன்னவருந் தமதுதேவாரத் திருப்பதிகங்களை “நடங்கொடுமிழ்” என்று கூறியருளினார். அதற்கேற்பல் பாராயணம் பண்ணி ஆனந்தக் கூத்தாடுவோரும், கேட்டுஆனந்தக் கூத்தாடுவோரும் முத்தியடைவார்என்பது தின்னம்.

திருமுறைப்பெருமை முற்றிற்று.

தேவாரம் என்பதன் பொருள்

(1) தே+வாரம். தேவினிடத்து வாரத்தை விளைவிப்பது. அஃதாவதுசிவபிரானிடத்து (அதனை ஓதுவோர்க்குங் கேட்போர்க்கும்) அன்பையுண்டு பண்ணுவது என்பதாம். பேரழகு பேராண்மை பெருங்கல்விபேறும் முதலியவற்றை யுடைய ஆண்மகனது இலக்கண முதலியவற்றை ஓதல் கேட்டல்களைச் செய்த துணையானே மகளிர்க்கு அவன்மாட்டுக் கழிபெருங்காம மீதூர்தல் போல, சிவபிரானது இலக்கணங்களும் அருட்குணங்களும் பிறவும் திராவிடவேதத்தின்கட்ட சூறப்பட்டிருத்தலான், அவற்றை ஓதல் கேட்டல்களைச் செய்ததுணையானே மக்கட்குக்கழிபெருங்காதன் மீதாரு மென்றுனர்க.

(1) திராவிடவேதத்தை ஓதல் கேட்டல்களைச் செய்த மாத்திரையானே நம்மனோர்க்குச் சிவபிரான் மாட்டுக் கழிபெருங்காதன் மீதூர்தல் ஒருதலையே யென்பதுஅநுபவப் பிராமணமாகலான் இதற்குச் சுருதிப் பிரமாணம் வேண்டுவதன்று, வேண்டுமாயின், “வெள்ளேறுடையான் றனக்கண்புசெய்திருத் தாண்டகவேந்த” எனவும், “விளங்கிழை பகிர்ந்த மெய்யுடைமுக்கட்ட காரணனுரை யெனுமாரண மொழியோ-வாதசீர்பரவும் வாதவூரண்ணன்-மலர்வாய்ப் பிறந்த வாசகத் தேனோ-யாதோ சிறந்த தெங்குவீராயின்-வேதமோதின் விழிந்திர்பெருக்கி-நெஞ்சுநெக்குருகி நிற்பவர்க் காண்கிலேந்-திருவாசகமிங் கொருகாலோதிற்-கருங்கன் மனமுங் கரைந்துகக் கண்க-டொடுமணற் கேணியிற் சுரந்துநீர்பாய- மெய்ம்மயிர் பொடிப்பவிதிர் விதிர்ப் பெய்தி-யன்பராகுந் அன்றிமன் பதை யுலகின் மற்றையரிலரே” எனவும் வருவனவற்றான் உணர்க.

அன்புசெய் தாண்டகம் என்புழிக் “குடிபொன்றிக் குற்றமு மாங்கேதரும்” எனவும் “மெய்ஞ்ஞானந்தானே விளையும்” எனவும், “அரச�ெடுத்தவாலயம்” எனவும் வரும்

வாக்கியங்களிற் போலவில்விகுதி தொக்கு நின்றது. எனவே ஒதல் கேட்டல்களைச் செய்ததுணையானே சிவபிரான்மாட்டன்பைச் செய்விக்குந் திருத்தாண்டகம் என்பது பொருள்.

(2) தேவாரம், சிவபிரானுக்குத் (தன்னிடத்தும் தன்னை யோதுவேளிடத்தும்) இன்பை விளைவிப்பது. அதனிடத்தும் அதனையோதும் பக்தர்களிடத்தும் சிவபிரான் வாரமுடையராவர் என்பது கருத்து. அதனை “பாட்டிற் கின்புறுக்குருபரன்” எ-ம் “ஓழித்திடும்பவப் பகைவிரைந் துள்ளமேயோது மூருணர்வோர் முற்-பழிச்சபாடலை யற்கவைவிடர்க்கிளம் பாவையருரைபோலுங்-கழித்திடே லுபசாரமென் நிதனைநீ கட்டுரையெனக் கொள்வாய்-விழித்துமாரனை யெரித்ததேவருள் பெறும் விருப்பினர்விருப்பிடே” எ-ம், “கூடவேடத்தராகிக் குழுமிலென்-வாடியுனைவருத்தித் திரிகிலென்-ஆடல் வேடத்தனம்பலக் கூத்தனைப்-பாடலாளர்க்கல் ஸாற் பயனில் லையே” எ-ம், “படியிலா நின் பாட்டில் ஆரூரநனிவிருப்பன் பரமனென்ப-தடியனேனறிந்தனன்வான் ரொமுமீச் னினைத் தடுத்தாட் கொண்டு மன்றித்-தொடியுலா மென்கை மடமாதர்பானினக்காகத் தூது சென்று-மிடிமிலா மனைக்கெடாறு மிரந்திட்டு முழன்றமையால் விளங்குமாறே” எ-ம், “தன்மலரும் பொழிற் ரென்கமலே சர்க்குச் சாத்துகின்ற-வொண்மலர் சொன்மலர்க் கொவ்வாது போலு மற்றோர் புலவன்-பண்மலர் சாத்திப் பணி கொண்டவா பச்சைமால் சிவந் த- கண் மலர் சாத்தியுங் காண் பரிதானகமுன்மலரே” எ-ம், “ஓது நாவினுங் கேட்டவர் செவிப்புலத் துள்ளு-..... மாதுபாகனுற் றுறைகுவன்” எ-ம் வருவனவற்றான் உணர்க.

மேலும், “பாடுவார்பசி தீர்ப்பாய்”எனவும், “அளப்பிலகீதஞ் சொன்னார்க் கடிகடாமருஞுமாறே”எனவும் வரும் தமிழ் மறைகளானும் உணர்க.

(3) தே+ஆரம். சிவபிரானுக்கு ஆரம்போல அலங்கரிப்பது. அதனை” பழுதிலாதசொன் மணிமினைப் பத்திசெய்தனபு- முழுதுமாகியவடத் தினான் முறைதொடுத் தலங்கல் - அழுதுசாத்துமெய் யன்பருக் ககமகிழ்ந் தையர்” என்பதனான் உணர்க.

(4) தே+ஆரம். தெய்வத்தன்மை பொருந்தியபாமாலை. அது “பன்மாலைத் திரளிருக்கப் பாமாலைக் கேந்தான் பட்சமென்று- நன்மாலையாவெடுத்துச் சொன்னார் நல்லேளர்” என்பதனான் உணர்க. இப்பொருட்குத் தேவ+ஆரம் எனப் பிரிப்பினு மமையும்.

(5) தே+வாரம். சிவபெருமானுக்கே உரிமையுடையது. வாரம்- உரிமை. வேதம் போலாது சிவபெருமான் ஒருவரையே பதியெனக் கொண்டுபோற்றலின் சிவபிரானுக்கே உரியதென்னும் பொருளஞ் சிறந்தமைகான்க.

(6) தே+வாரம். தெய்வத்தன்மை பொருந்தியவாரமாயுள்ளது என்பாருமுளர்.

தெய்வத்தன்மை பொருந்திய வாரமாயுள்ளது என்றதனை விளக்குவாம். வாரம் என்பது, இசையினியக்க நான்கினுள் ஒன்று, உரு, தெய்வப்பாடல், பற்று எனப் பொருள்படும். அது “வாநிலத்தைக் கேடின்று பார்த்தாங்கு” எனவும், “வாங்கியவாரத்து” எனவும், “வாரம் பாடுந் தோரியமடந்தையும்” எனவும் வரும் செய்யுட்களாற் பெற்றாம். முதனடை, வாரம், கூடை, திரளென்று சொல்லப்படும் இயக்கம் நான்கனுள், முதற்கண்ணுள்ளது மிகவும் தாழ்ந்த செலவினை யுடைத்தாகலானும், இறுதிக்கணுள்ளதிரள் என்பது மிகவும் முடிகிய நடையினை யுடைத்தாகலானும், இடைப்பட்ட இரண்டனுள், வாரப்பாடலே சொல்லாமுக்கானும் இசை யொழுக்கானும் சிறந்ததாகவின், அதுவே இசைத்தமிழ்ப் பாடற் குரிய சிறப்பியக்கமென்க. அத்தனை விசேடவியக்க

முடைமையோடு தெய்வத் தன்மையும் அமைதலிற் தேவாரம் என்பதும் ஒன்று.

உரு ஆவது, கந்த முதலாகப் பிரபந்த உரு சறாகவுள்ள அக நாடகங்களுக்குரியன இருபத்தெட்டும், தேவ பாணி முதலாக அரங்கொழி செய்யுள் சறாகவுள்ள புறநாடகங்களுக்கு உரியன வெல்லாமுமாகிய மங்கலப் பண்ணாற் பாடப்படும் பாட்டுகளாகும். இவை நாடகவியற் குரியன வென்க. மூவர் முதலிகள் திருவாய் மலர்ந்தருளிய தமிழ் வேதப் பதிகங்களும், மங்கலப் பண்களால் இயற்றப்பட்டு மங்கலச் சொற்களை உடையனவாய், உக்கிரம், துருவை, ஆபோகம், பிரகலை யென்னும் நாலுறுப்புக் களும் குறைபாடில்லாத உருவுச் சொற்படுத்தியும் இசைப்படுத்தியும் தேவர்ப்பராவுந் தேவபாணியாகக் கொட்டுங் கூத்தும் நிகழ்த்தித் தெய்வத் திருவருள்வழி அருளப்பட்டனவாகலின் தேவாரம் என்னும் பெயர்த்தென்க.

தெய்வப்பா_லென்பது, நாடகத்தில் அவதாளம் நீங்கவும், தாளம் பொலிவறவும் நன்மை உண்டாகவும் தீண்மீங்கவும், முதலிலும் இறுதியிலும் பாடப்படுவதாம். அங்ஙனே தமிழ், வேதமும், சிவபெருமான் திருமுனிலையில் நின்று தற்போதங் கெடவும் சிவகரணம் பொலிவறவும், உலகர்க்கு நன்மை விளைவிக்கவும், மூவகைத் துன்பமிரிவிக்கவும்(தன்னைப் பற்றி வருவன, பிற உயிரைப் பற்றி வருவன, தெய்வத்தைப் பற்றி வருவன) ஓதி அருளப்பட்டமையானும், நாடகம் போன்ற பிரவஞ்ச வியாபாரங்களில் முதலினும் இறுதியினும் ஒதப்படற் குரிமையானும், தேவாரம் என்னும் பெயரையடைத்து என்க.

பற்றாவது-விதிப்படி கொண்ட அரங்கத்திலே தலைக் கோற்பட்டமுற்ற அரிவையென்பாள் அகக் கூத்துப் புறக்கூத்துக்குரியவரி, பாணி, தூக்கு. குமிலுவக்கருவி என்னு நான்கு முனர்ந்து, நால்வகை அவிந்யநிலத்து நின்று கூத்தாடி முடிந்தபின்பு, அவன் காலுக்கு ஒத்தறுத்து

இடத்தூணிற் சேர்ந்து நின்று தோரியமடந்தை, தலைப்பாட்டுக் கூத்தி, இடைப்பாட்டுக் கூத்தியென்னும் பாடன் மகளிர் மூவரானும் பாடப்படும் ஓரொற்றுவாரம், ஈரொற்றுவாரம் என்னுந் தேவகானமாம். இத்தமிழ் தேவதமும் பற்றென்னும் பாடல் போன்றதாகவின் வாரம் எனப்பட்டது. எங்ஙனமெனில், பெருமை வாய்ந்ததிருச்சபைகளிலேறி யாவர்க்கும், எவற்றிற்கும் தலைமையாக விளங்கும் சபாநாதனாகிய நடராசப் பெருமான், ஆன்மாக்களின் இருவினைகட்குமேற்ற தனு கரண புவன போகம் என்னு நான்கையும் உணர்ந்து பஞ்சகிருத்திய தாண்டவ நிகழ்த்துமி, அவன் திருவடிக்கு ஒத்தறுத்து அவனருள் வழி நின்று, நால்வேத வாய்மை வைத்து, மூவர் மகளிர் போலும் மூவர் முதலிகளாற் பாடப்பட்ட வாரம் ஆதலிற் தேவாரம் ஆயிற்றென்க.

இங்ஙனம்
சுவாமிநாதபண்டிதர்

ELE S 0773101510
BOX 2 213207653
28092015.

திரு தோண்டிலம்பந்தர்

திருநாடகங்கள்

சுந்தரி

மாணிக்கவாசகர்

செஞ்சிமூர்